

RADOSNA VIJEST

IUBILAEUM A.D. 2000

MISIJSKI INFORMATIVNI LIST
5 KUNA

VELJAČA 2000.
ISSN 1331-1204

Seminarists try to help the poor in the slums of Bangalore. India

"Primjer Krista, dobroga Samarijanca, treba nadahnjivati vjernikov stav, potičući ga da bude "bližnji" braći i sestrama koji trpe, po poštovanju,razumijevanju, prihvaćanju, nježnosti, samilosti i bez koristoljublja".

Iz Poruke Svetog Oca
za VIII. svjetski dan bolesnika

SADRŽAJ

RADOSNA VIJEST
Godina XXIX.
Broj 2 (312) - 2000.

NASLOVNA STRANICA

Prodavačica u Beninu

ZADNJA STRANICA

Ispraćaj gostiju
Benin

Na ovo razmišljanje u ovom broju Radosne vijesti potaknula me je priprema statističkih podataka o stanju Crkve koju ćete naći na stranicama ovog broja. Dok ovaj broj stigne do vas, na prijestolju predsjednika Republike Hrvatske sjedit će konkretna osoba s konkretnim imenom i prezimenom. U vrijeme pripreme ovog broja još se ne zna tko će to biti. U igri su dva kandidata. Prije nekoliko dana bilo ih je devet, a još ranije puno više. Svi smo čuli kako na sva usta svaki od njih obećava da će ovom zemljom, ako on bude izabran, teći med i mlijeko. Mene je osobno kao člana Katoličke Crkve i pripadnika hrvatskog naroda kroz cijelo ovo vrijeme iritiralo jedno. Svi predsjednički kandidati iznosili su vrlo različite, u pojedinim dijelovima čak suprotne programe (s Hagom ili bez Haga recimo). Međutim u jednom su se svi slagali. Obećavali su nam da će nas približiti euroatlantskim integracijama i uvesti u Europu. Nije mi poznato da se ijedan od njih potrudio da našem običnom čovjeku, koji nema pojma što znači riječ integracija ili atlantski, rastumači što znači fraza EUROATLANTSKA INTEGRACIJA koju svi kao papagaji ponavljaju. Isto tako nije mi poznato da je itko od njih tim običnim ljudima, koji smo u većini, dosada iscrpno servirao što dobivamo, ako dobivamo, i što gubimo, ako gubimo, našim ulaskom u Europu i euroatlantske integracije. Obećanja su svih njih pozitivna ali su zastrta maglom kroz koju ne može prodrijeti oko i shvaćanje običnog čovjeka. Ne niječem da bi u tom ULASKU U EUROPU bilo ponešto pozitivno, ali mi se kao vjerniku čini da s tim dobivamo i jako puno negativnoga, lošeg, vjerniku neprihvatljivog. Jedna negativnost koja je na temelju statistike vidljiva jest da Europa ne prihvaća civilizaciju života nego civilizaciju smrti. Prema broju stanovnika u odnosu na prijašnje godine, Europa izumire. Sve je više okrenuta rješavanju problemu starenja a ne nastojanju pomlađivanja. Znači li to da nam se žurbom za ulazak u Europu žuri u smrt? Jesmo li se kao starozavjetni prorok umorili pa kažemo: Gospodine, dosta mi je svega, želim umrijeti? Čitamo kako je u Europi sve više žena koje žele imati dijete (jedno), ali bez bračne obveze. U slobodnoj ljubavi. Znači li to da je došao kraj obiteljskoj zajednici koja je dosada uspjela preživjeti sve sustave i ideologije i sačuvati kroz stoljeća na povijesnoj pozornici pojedine narode, među kojima i hrvatski? Čitamo i slušamo o zahtjevima da se u nekim zemljama Europe ozakoni brak homoseksualaca (muškarca s muškarcem). Istina, to su još uvijek pojedinačni slučajevi. Ali sve je u svijetu počelo kao pojedinačan slučaj. Zavirimo u statistici u podatke koji govore o drastičnom padu broja svećenika i časnih sestara te svećeničkih i redovničkih kandidata u Europi. Nije ni kod nas sjajno, ali je još uvijek bolje nego tamo kamo žurimo. Padaju mi na pamet riječi kardinala iz jedne europske zemlje koji je kardinalu Puljiću rekao: "Dragi brate, ne znam komu je teže. Tebi koji sada gledaš kako je sve porušeno i razmišljaš kako ćeš sve obnoviti ili meni koji postojeće crkve moram prodavati." Čini mi se da nisam natražnjaković koji ne želi boljitak svome narodu, ali se pitam po kojoj nam se cijeni taj boljitak nudi. Je li možda u onom odbijanju Europe da nas primi ipak prst Božji kojim nam se poručuje: Niste još spremni suočiti se sa svim zlima ulaska u Europu. Ne žurite se! Pričekajte! Pripremite se!

Ante Pavić
urednik

S. NATALIJA BEŠLIĆ
BENIN

Aimé će preživjeti

Poštovani vlč. Anto, drage sestre, dragi naši prijatelji!

Na našem rastanku u Zagrebu vlč. Anto mi je rekao, uručujući mi novčani dar koji je prikupljen od darovatelja za gladnu djecu u Beninu: "Sestro, javite se preko Radosne vijesti, ne radi nas u Misijskoj centrali nego radi tolikih ljudi koji misle na vas." Upravo ponukana tom mišlju ovom prilikom htjela bih iskreno zahvaliti svim našim dragim prijateljima i dobročiniteljima koji nas podupiru duhovno i materijalno u našem misijskom radu. Ovdje bih htjela posebno spomenuti i zahvaliti našim prijateljima i darovateljima iz Đakova zajedno sa s. Ignacijom koja mi je uručila njihov veliki dar prigodom mog boravka u domovini. Što drugo svima reći nego HVALA i obećati da ćemo ih pratiti našom molitvom.

Posebno hvala na pokrenutoj akciji "Naša djeca u Beninu". Ovdje već vidimo plodove vaših darova. Dragi darovatelji, posebno vam je zahvalna majka malog Kalimana Aiméa čije fotografije prilažem. Ovoj majci je dvoje djece već umrlo. Zbog velikih opekotina po tijelu i po grudima koje je mama dobila dok je bila mala nema mlijeka za svoju djecu. Sigurno bi ista sudbina smrti zadesila i malog Aiméa da nije bilo vas darovatelja. Zahvaljujući vašoj dobroti i darežljivosti, mali Aimé lijepo napreduje i pravi je buco (slika desno).

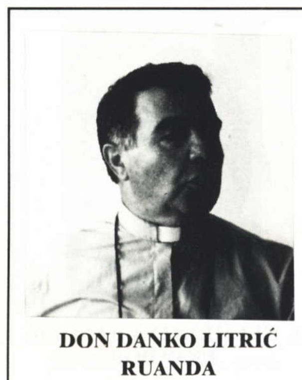
Među ostalom djecom o kojoj brinemo imamo i trojke što ovdje nije rijetkost. I oni također lijepo napreduju (slika gore).

Dragi naši prijatelji, navedoh vam ovih nekoliko primjera, toliko da znate kako je velika vaša pomoć koju pružate našim mališanima. Da samo vidite ozarena lica majki kad dobivaju kutiju mlijeka za svoje dijete. To je za ove majke najčešće jedina mogućnost i nada da joj dijete ostane na životu.

Hvala na vašoj dobroti i iskren pozdrav od

Marijinih sestara iz Benina

STOPAMA POKOJNOG BRATA

DON DANKO LITRIĆ
RUANDA

Butare, 4. listopada 1999.

Moj prijatelj, dragi moj Amon - u sjemeništu.

Dvije su godine prošle od tragične smrti njegova brata mladog svećenika Paskala.

Malo poslije njegove smrti njegov mlađi brat Amon "svečano mi je obećao" da će ga on zamijeniti.

Ja sam nastojao zamijeniti pokojnog Paskala, kao što sam obećao njegovoj majci udovici Patriciji. Gledao sam osigurati cijeloj obitelji ono najnužnije za život. Barem da nisu gladni i da djeca mogu ići u školu. Rebeka je u našem omladinskom centru, gdje uči krojački zanat. Amon i Marija su nastavili školovanje u osnovnoj školi.

Amon je postao moj veliki prijatelj - jasno, na dostojnoj udaljenosti. Nikad ne volim - poučen primjerom mog oca - imati neko prisno prijateljstvo s djecom. Volim ih, prijatelj sam im, ali na doličnoj udaljenosti. Ne želim da se itko od mojih prijatelja djece počne "igrati" sa mnom, kao sa svojim vršnjakom. To, mislim, ne smiju dopustiti ni roditelji svojoj vlastitoj djeci. Inače je nemoguć odgoj, niti je moguće voditi djecu kamo se želi. Nadam se da će moji prijatelji - djeca - jednom to shvatiti i razumjeti. Premda znam da bi oni sada voljeli neki drugi moj stav prema njima. I meni bi bilo ljepše i draže jedan prisniji odnos s njima - koji momentalno daje zadovoljštinu prijateljstva i ljubavi. Ali - za njihovo dobro! - ja to ne dopuštam. Treba gledati unaprijed i odgajati za budućnost!

Amon je naš ministrant. Mi imamo puno ministranata u našoj župi - više od dvije stotine. Sve dečki. Nećemo curice, jer onda ne bi bilo dečki - ostanu samo curice. Djevojčice imaju druge mogućnosti, u raznim drugim katoličkim društvima: kao legionarke, ksaverijanke, prijatelji Dominika Savija, i druge. Nemamo problema imati ministranta koliko god hoćemo Samo jednom u godini primamo nove: nakon prve pričesti, na početku nove školske godine. Nakon upisa slijede pouke i ispit - samo pravi ostaju u društvu starijih ministranata. Rad s njima ima cilj: odgajati ih u vjeri, blizu svećenika, krijepljeni kršćanskim poukama i jačani svetim sakramentima da budu dobri kršćani. A usput se ne zaboravlja da bi netko od njih, u službi svećenika i oltara, osjetio želju da i sam bude svećenik. U tu svrhu nastojim upoznati najbolje i postati s njima prijatelj. Amon je jedan od njih.

Premda nije sasvim blizu crkve - škola mu je na drugoj strani - on redovito dolazi na ministrantske sastanke subotom popodne. Služi misu svake subote ujutro. Nedjeljom kad stigne na red - jer ih je puno. Svake nedjelje, na svakoj misi imamo ih oko oltara nanizanih u bijelim haljinicama njih dvadesetak.

Amon je dječak od trinaest godina. Mali, lijepi dečko. Uvijek nasmijan. Zaista simpatičan. Ove je godine završio šesti i zadnji razred osnovne škole. Vrlo dobar je đak. To je uvjet da može nastaviti školovanje u srednjoj školi. Uspio je na ispitu i primljen je u sjemenište. To je bila moja želja, želja njegove majke i - jasno - njegova želja. Svi smo sretni. To je uspjeh. Doduše, prvi mali uspjeh. Put je još dugačak, neizvjestan. Ali, bez toga prvog koraka ne bi se moglo nadati drugim uspjesima.

Majka mi je donijela popis stvari što treba. Tu je i školarina koju treba plaćati svako tromjesečje. Uz najvišu štednju, to dođe četrdeset tisuća ruandskih franaka = 200,- DEM. Majka to ne može, to je jasno. Budući da sam obećao zamijeniti ubijenog njezina sina svećenika Paskala, sad moram ja, pa kako bilo da bilo. Nadam se da će se naći koji dobrotvor. Ja sâm ništa nemam i bez dobrotvora bih brzo "bankrotirao" u pomaganju siromaha.

Dao sam majci traženi novac. Ona je pošla na sajmište. Tamo je sve jeftinije. Tu se nađu polovne, trošene ali još dobre stvari. Našla je sve. Moj mali Amon je došao lijepo obučen: duge hlače i košulja, tu su i cipelice - baš je šik! Đačku uniformu mama će kupiti u školi, jer svaka škola ima neke svoje posebnosti. Sve je lijepo spakirano u dobro zaključanu torbu - inače bi sve bilo ubrzo pokradeno. Uz malu torbu, punu bilježnica i osobnih stvari, naprtio je i madrac na leđa. U pratnji mame krenuo je u sjemenište.

Na polasku mama je zamolila blagoslov. Rado sam mu ga dao.

- Amone, prijatelju moj! Pođi kamo te Bog zove. Uči i budi dobar. Rasti u mudrosti i dobroti pred Bogom i ljudima. Neka te dobri Bog vodi i prosvjetljuje. Neka te prati i zagovor iz neba tvoga brata mučenika Paskala! Pa ako je volja Božja, da ga zamijeniš kao svećenik. Mi trebamo u Ruandi dobrih svećenika!

S. KLEMENTINA BANOŽIĆ
EKVADOR

VI STE ONI KOJI MI MOŽETE POMOĆI...???

Službenice milosrđa djeluju u predgrađu Quita, La Gatazo. Sestre vode cijelo dušobrižništvo, a kuća služi za studij mladih sestara i susreta zajednice.

Svećenik, p. José Carollo, čovjek proročkog duha, velikih radnih sposobnosti, organizator konkretne Crkve i graditelj stotinjak pastoralnih središta, čest je gost kod naših sestara kao odgovorni biskupijski vikar u južnom dijelu Quita.

Jednog popodneva, u veljači prošle godine, po običaju kratki zov telefonom. "Kako ste? Dolazim na kavicu s jednim izvanrednim gostom..."

Rijetko točan i vjeran svom obećanju, radi prevelikih obveza, ali ovaj put zaista u popodnevnim satima zazvoni na vrata...

Buenas tardes... Buenas tardes... Ja sam Pedro Klaic... Ovaj "Klaic" mi odzvoni vrlo lijepo u ušima. Nešto blisko! Klaićev rječnik, Klaićeva ulica u Zagrebu... "Neobično čuti ovo prezime u Ekvadoru" - rekoh. "Zato sam ga i doveo, pa eto sad se vi porazgovarajte." Uzbudljivi razgovor uz kavicu otkriva jedno dugo traženje i još uvijek prisutnu nadu da će pronaći podrijetlo svoga već pokojnog oca.

"Moj otac je Petar Klaić, rođen u Donjoj Mahali, u Bosanskoj posavini. U ratnom preokretu kao zarobljenik jedini je preživio od svojih 6 kolega i uspio doploviti u Peru. Tu se oženio s kćerkom ekvadorskoga konzula i poslije se vratio u Ekvador. Umro je kad sam ja bio dijete i ostalih troje djece. Godinama sanjam, tražim s velikom nadom da ću jednoga dana pronaći nekoga od obitelji moga pokojnog oca. I možda preko vas, eto, uspijem doći do nekoga ako još žive. Jedino vi mi možete pomoći..."

Pedro, nježna duša, sa svom uzbuđenošću, prenese i na nas svu nutarnju bol, čežnju i potrebu obiteljske blizine svoga pokojnog oca i zanos radosti i nade da je na pravom putu traženja. Eto, nema ništa ljepše kao što je donijeti zraku radosti i života jednom ljudskom srcu - rekoh i dopustih u isto vrijeme mojoj mašti ostvarenje susreta Pere sa njegovom rodbinom u Donjoj Mahali.

Isti dan poslah faks mom bratu Ivanu Banožiću u Brodski Stupnik, naglasivši da je spomenuto mjesto u Bosanskoj posavini. Premda mi je nepoznato to područje, znala sam da ne može biti jako daleko... Napisala sam mu: "Potraži tu Donju Mahalu i s nestrpljenjem očekujemo bilo kakve novosti."

Nije prošlo puno dana kad je prema podacima Matičnog ureda i prema izjavama braće pokojnog Pere odjeknula "radosna vijest" u srcu sina Pedra da je to vjerojatno njegova obitelj.

Radi sigurnosti ponesoh malo više podataka i prigodom posjeta domovini otiđoh sama do obitelji Klaića. S puno rezerve, pažnje i znatiželje osluškivah podatke tete Luce, braće Ive i Tunje...

"Sestro neka je on nama živ", ponavljale su se jedna za drugom rečenice iz usta prisutnih, "i ako Bog da, eto preko vas ćemo uspostaviti vezu..."

Nastavljaju: "Godine 1958. dobili smo zadnju vijest i uvijek smo očekivali da saznamo samo da je živ. Nismo znali što se dogodilo? Nadali smo se da će jednog dana odnekud stići neka vijest o njemu?"

Neobično mi se dojmila srca teta Luca, starija sestra pokojnog Pere, kad mi je donijela mali okvirić, podobro začađen, u kojem je bila slika njezina dragog brata kojeg je uvijek čuvala iznad svog kreveta, očekivala i molila da se jednog dana pronađe i vrati kući...

Radosna pokupih podatke i s njima posavski kulen i ponesoh ga u Ekvador. Očekivanja i nade postaše stvarnost i obostrani san i nade ostvariše svoj susret kratkim, dugo očekivanim posjetom Pere u potražnji svoje obitelji.

Živeći uzbuđenost osjećaja obitelji Klaić i sjećajući se svih koraka učinjenih u ovom neobično značajnom, lijepom i dragom susretu koji još uvijek traje i ostavlja toliko čari iza sebe, želim podijeliti s vama uvjerenje da smo uvijek oni koji smo pozvani služiti životu i biti ispružena Božja ruka za ostvarenje nada onima koji ih preko nas očekuju....

Klementina Banožić, službenica milosrđa u Ekvadoru

SVJEDOČANSTVO JEDNOG OBRAĆENJA

Židovka-kršćanka u Jeruzalemu

PREVEO:
SINIŠA TURINA, prof.

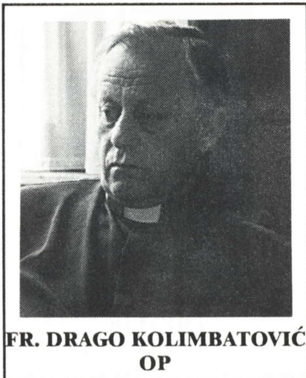
Priča ove Židovke-kršćanke koja živi intenzivno iskustvo vjere u Izraelu gotovo je na tragu Edith Stein. Životne priče pripadnika katoličke manjine često su vrlo različite.

Zbog opreza traži da joj ne spominjemo ime. S druge strane, njena je priča tako snažna da u neku ruku na simboličan način predstavlja mnoštvo drugih, pa zapravo ime i prezime nije ni potrebno. No, njen ćemo lik ipak opisati. Riječ je o sićušnoj ženi u dobi od pedesetak godina, bistrih očiju punih života i vedrine. Svojom iskrenošću i neposrednim nastupom dodiruje srce svog sugovornika. Na razgovor s nama u dvorište kuće Kćeri Marije Pomoćnice dolazi točno, pomalo zadihano. Sunce već zalazi nad zidinama Jeruzalema. Odjevena je kao laikinja, no još prije dvadeset godina položila je zavjete kao sestra milosrdnica iz Namura i godinama je bila misionarka u Africi. Evo njene priče: "Rođena sam u Belgiji, u židovskoj obitelji, i Krista nisam upoznala do svoje dvadesete godine. Tijekom drugoga svjetskog rata otkrila sam kršćane i Evanđelje. Nakon dugoga unutarnjeg puta došla sam do krštenja, slijedeći put kojim je išla i moja sestra. U duši se osjećam Židovkom i kršćankom, i nakon što sam položila zavjete, čula sam Božji poziv da radim ovdje, u Izraelu, za Katoličku Crkvu, među Židovima. On me je vodio, pa sam početkom sedamdesetih godina došla u Jeruzalem. Bilo je to povezano s velikim problemima, jer u putovnici mi je jasno bilo upisano moje hebrejsko podrijetlo i pripadnost katoličkoj vjeri. Unatoč nekim ograničenjima, dugi sam niz godina kao izučena bolničarka predavala u državnim školama. Danas sam u mirovini i više vremena mogu posvetiti biblijskoj kulturi i kontaktima s četiri zajednice Židova-kršćana u četiri župe: Jeruzalemu, Haifi, Tel Avivu, Berchevi. Riječ je o svega 200 osoba, što je daleko manje nego prije nekoliko desetaka godina. Mnogi više nisu aktivni vjernici, izgubili su vjeru ili su otišli. Naše skupine obuhvaćaju četiri generacije i sve društvene slojeve. Na naše mise na hebrejskom dolaze i mladi, istini za volju ne u velikom broju, koji potječu iz hebrejskih obitelji koje svoju vjeru ne prakticiraju."

Ima i takvih koji se obrate u dubini svog srca i ostaju vjerni svom izboru bez znanja drugih, čak niti vlastitih roditelja ili supružnika. U takvim se pričama nazire sva nepredvidljivost Božjeg poziva koji se ponekad javlja i u sasvim osobitim okolnostima. Ima ljudi koji su susreli Krista, tko zna kako i zašto, uvjereni kako su u dobrom dijelu svog života potpuno osamljeni u tom osobitom iskustvu. Ipak, ne može se reći kako Židovi-kršćani smatraju da su u nekoj vrsti ilegale, iako su neki među njima doživjeli progone i diskriminaciju, viđene i drugdje. Ovdje je poglavito riječ o okruženju koje treba u potpunosti uvažavati u svoj njegovoj raznolikosti, a to je specifična misija koja traži još mnogo strpljenja, marljivog i upornog rada. •

Jeruzalem: Crkva sv. Ane

FR. DRAGO KOLIMBATOVIĆ OP

Iz torbe pučkoga misionara

"TKO ĆE KAO BOG"?

Sa strahom smo krenuli u ove misije. I posve je razumljivo, jer smo doznali da u toj župi svake godine padne najmanje jedna ljudska glava i to najčešće o najvećim svetkovinama, naročito na dan njihova patrona. Župnik je najvjerojatnije baš radi toga upriličio ove misije u tjedan kad slave svog zaštitnika; pretpostavljao je, valjda, da će te dane i muškarci dolaziti u crkvu u većem broju te da će se uz pomoć Božju očuvati od onog najgorega.

Krenuli smo sa strahom u ove misije i zbog vrlo napetih odnosa između crkve i države. Upravo nekoliko mjeseci prije početka misija Udba je pokrenula novi sudski postupak protiv đakovačke bogoslovije i u nj' uključila već osuđenog kardinala Alojzija Stepinca. Naime, uspjela je doći do nekoliko pisama što ih je on uputio, iz zatočeništva u Krašiću, nekim članovima bogoslovije, a u njima ih odvraća od učlanjenja u "Svećeničko udruženje" (smjeralo k osnutku "Nacionalne crkve") i bodri ih da se ne dadu potkupiti "zdjelom leće". To je za Udbu bilo sasvim dovoljno da pokrene novi proces i da uvjeri svjetsku javnost kako Stepinac i kao osuđenik uporno radi na destabilizaciji krvavo stečene socijalističke stvarnosti. Budući da je kardinal najodlučnije odbio prisustvovati tom novom procesu, Udba je režala ne samo na njega nego i na sve svećenike koji su mu bili vjerni. Od toga ni mi nismo bili pošteđeni; gdje god smo dolazili držati misije, župnik je morao dobiti dozvolu za naš boravak i djelovanje u svojoj župi od najbliže milicije, a ne od mjesnog ureda; a milicija je mogla povući tu dozvolu bud zašto, kad god joj se prohtjelo...

Misije su uz dobivenu dozvolu sretno započele, ali već sutradan došla su nam u posjet dva milicionara; najvjerojatnije da provjere ne krije li se iza te naše misijske aktivnosti neka zakulisna "politička rabota". Na "razgovor" je najprije bio pozvan moj stariji subrat o. Milan Šesnić. Nakon, otprilike, pola sata župnik je došao po mene. A jer ni on ni o. Milan nisu napustili prostoriju u kojoj se obavljalo preslušavanje, zaključio sam da je atmosfera podnošljiva. Pošto sam na zahtjev voditelja iznio svoje najosnovnije biografske podatke, zatražio je da navedem koga imam od braće i u kojim su službama.

"Najstariji brat", počeo sam s nabrajanjem, "već je od najranije mladosti kod strica u Čileu; njega zapravo i ne poznajem. Drugi je šef PTT - odsjeka u zagrebačkoj pošti br. 1. Treći je pismonoša u rodnom mjestu Supetru, a četvrti je potpukovnik JNA."

Jedva što sam izgovorio JNA, voditelj mi upadne u riječ: "Kako to: on časnik JNA, a vi svećenik?"

"Vrlo lijepo", smiješeći se odgovorim, "jedan Alahu, drugi šejtanu", i svi se nasmijemo osim o. Milana koji je na te moje riječi problijedio kao krpa. On nije mogao shvatiti da se s komunistima samo na dva načina može izići na kraj: ili neustrašivo braneći istinu, ili okrećući u šalu i najozbiljnija pitanja. Ja sam se odlučio za ovu drugu soluciju. I nisam se prevario, jer s ovim mojim odgovorom ispitivanje je praktički bilo završeno; uvjerili su se da se s naše strane nemaju čega bojati. A kad sam vidio da je manevar uspio, stao sam im pripovijedati kako su naši misionari za vrijeme stare Jugoslavije dolazili u Bosnu po istom poslu kao i mi sada i kako su po povratku u svoju bazu više puta primili pismo od pojedine žandarmerijske stanice onog kraja u kojem su djelovali. U tim pismima žandari im odaju priznanje za njihov rad, jer oni sada gotovo da više i nemaju što činiti u toj sredini... Zato se nadamo - zaključio sam svoje pripovijedanje - da ćemo jednoga dana i mi od vas primiti pismo zahvalnosti za ove misije koje upravo započinjemo u ovoj župi... Ponovno smo se svi od srca nasmijali, ali ovaj put i o. Milan zajedno s nama; i razišli se u veselom raspoloženju...

Došao je i dan župnog patrona. Minulu noć nisam mirno spavao. Progonila me misao: a što ako i sutra padne koja ljudska glava?! Kad jednom kolo krene, kad svirka i pjesma odjekne i kad krv u žilama od alkohola uzavri, strasti se lako razbuktaju i može doći do svakoga zla... Od tih crnih slutnja nisam se mogao drukčije obraniti, nego da ih ponovno i ponovno povjerim Bogu i njegovoj Providnosti...

Odaziv naroda na glavnu misu bio je iznad svakog očekivanja. Kao odskočnu dasku u svojoj propovijedi misionar je uzeo riječi Ilije proroka: "Dokle ćete hramati na obje strane? Ako je Jahve Bog, slijedite ga; ako je Baal, slijedite njega!" (1 Kr 18, 21). A slijediti Boga a ne Baala u prvom redu znači cijeniti i poštivati svačiji ljudski život, baš kao i svoj vlastiti. I svaki onaj tko je svjestan da je po naravi sklon svađi i tučnavi, ni po koju cijenu ne smije sudjelovati u današnjoj zabavi... Iako su misionarove riječi odzvanjale kao udarci čekića po nakovnju, po mrmljanju koje se čulo iz naroda moglo se zaključiti da se svi s njime ne slažu i da njegove riječi neće polučiti svoj cilj. Ipak je propovijed završila bez većih upadica i misionar je poslije Vjerovanja nastavio sa sv. misom...

Prikazanje još nije bilo završilo kad se u crkvi počelo naglo mračiti. Iz daljine se čula mukla, prijeteća grmljavina; spremala se oluja. Uskoro je nestalo struje i da nije bilo nekoliko voštanica na oltaru, našli bismo se u potpunom mraku. Misionar je pokušao malo požuriti s misom, ali prije nego je uspio podijeliti posljednji blagoslov, zapuhao je takav orkanski vjetar da se čulo kako sve lomi i čupa. Strahovita grmljavina nije se samo povremeno javljala nego se nadovezivala jedna na drugu te je od nje tlo podrhtavalo. A od sijevanja munja izgledalo je sve u jednom plamenu. Sve je obuzeo smrtni strah. Iz grudi, naročito starijih, izvijali su se uzdasi i vapaji. A onda, odjednom, kao da su se otvorile nebeske brane, tuča je stala nemilosrdno udarati; porazbijala je nekoliko stakala i rijeke vode stale su teći niz zidove; narod se za tren našao u vodi... Sreća da taj uragan nije dulje potrajao! Uskoro se sve smirilo i narod je počeo izlaziti. Na licima sviju odražavalo se zaprepaštenje: sva su stabla bila ili polomljena ili s korijenom iščupana. Vode su sa svih strana tekle u potocima i stvarale duboka korita. Zabava nikome nije ni pala na pamet; svi su žurili svojim kućama obuzeti crnim slutnjama kakva će ih iznenađenja dočekati...

Što nije uspio postići propovjednik svojom vatrenom propovjedi, polučio je Bog na sebi vlastiti način...

Otada su prohujala desetljeća i, kako doznajemo, više nikada nije pala ni jedna ljudska glava - Bogu hvala! "Tko će kao Bog!"

U Rijeci, 3. rujna 1999.

MORAŠ PRIHVATITI SVOJU SUDBINU

Za vrijeme civilnog rata u Liberiji vojska je u jednoj crkvi masakrirala 600 nenaoružanih ljudi, žena i djece. Dječak John, koji je tada imao svega četrnaest godina, preživio je premda je bio teško ranjen i sada je uključen u borbu protiv mržnje i beznađa. Jedan misionar Irac uzeo je dječaka pod svoje okrilje.

Da je dječak John Dayen rođen u Münchenu a ne u Monroviju mogao bi ispuniti svoj djetinji san. "Uvijek sam želio postati slavan nogometaš", kaže nam ovaj sada dvadeset dvogodišnjak. Kao dječak bio je izvrstan dribler i pokretljiv kao gazela.

John nije poigrao nogomet od 29. srpnja 1990. Te nedjelje četrnaestogodišnji dječak sjedio je sa svojom majkom i sestrom na drvenoj klupi u crkvi svetoga Petra u Monroviju. Više od 600 muškaraca, žena i djece pobjegli su u crkvu zbog sukoba između pobunjenika i vladinih trupa. John se prestrašio zbog iznenadnih udaraca na vrata crkve. Jedna žena koja je bila u crkvi otvorila je i opazila pred vratima nekoliko vojnika. Jedan od njih je zaurlao: "Ispustite sve iz ruku i dignite ruke u zrak. Brzo predajte sve svoje dragocjenosti." Kada su sve oteli, vojnici su otišli. Nakon jednoga sata ponovno su došli. "Predajte nam svu hranu!" vikali su. "Nemojte nam uzeti sve. Imamo djecu, moramo ih hraniti", plačući je molila jedna majka. "Zaveži, i predaj svu hranu!" Majka im je zalupila vrata pred nosom. Nastala je grobna tišina. Slijedili su udarci kundaka i čizama po vratima. Vrata nisu izdržala. Vojnici su uperili svoje kalašnjikove u muškarce, žene i djecu koji su plakali i molili za milost pokušavajući pobjeći. Prvi su poginuli oni koji su bili najbliži vratima. Red po red padao je pod smrtonosnim mecima. Na kraju su vojnici vatru uperili prema koru. Mali John je pokušao pobjeći van. Uzalud. Ispred njega stajalo je nekoliko žena koje su, kada su ih pokosili meci, pale na njega i poklopile ga svojim tijelima. Meci su i dalje zviždali iznad Johnove glave obarajući red za redom uspaničenih ljudi. U svega pola sata 600 ljudi izgubilo je život.

OKO ZA OKO ZUB ZA ZUB

Samrtni hropac dopirao je negdje ispred oltara. Vojnici su pretraživali i ubijali ranjene. Johna nisu otkrili. No njegova majka i sestra su umrle. Osjetio je neizdrživu bol u objema nogama. Krvarile su. Bio je ranjen. Kroz njegovu glavu munjevitom brzinom prostrujala je misao: "Ja ne mogu hodati." John je pokušavao preko mrtvih tjelesa domoći se prozora, razbiti staklo i iskočiti van. Onesvijestio se. Kratko vrijeme nakon toga došao je mali autobus. Iz njega je izletjelo nekoliko osoba i kada su ušli u crkvu, opazili su gomilu tjelesa. Povikali su: "Ima li koga živoga", i otkrili su Johna.

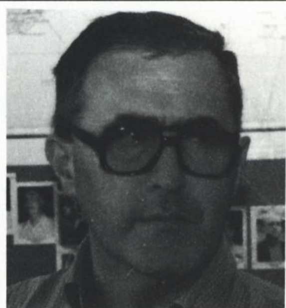
"Moramo dječaku odsjeći obadvije noge ako želimo spasiti njegov život", rekao je liječnik. John je već bio izgubio jako puno krvi. Amputirane su mu obje noge. S medicinske točke gledišta postoperacijsko stanje se razvijalo normalno. John je plakao cijelu noć zbog gubitka majke i sestre i boreći se s noćnim morama. Vikao je: "Ja ne želim biti sakati prosjak koji će pokušavati preživjeti proseći na ulicama Monrovija." "Učinit ćemo nešto", tješio ga je velečasni Lee Cahill. Ovaj irski misionar djelovao je u bolnici i sve svoje vrijeme koje mu je bilo na raspolaganju proveo je uz Johnov krevet. Ovaj pedeset sedmogodišnji svećenik mogao je svakoga časa poći u sigurnost Europe. No on to nije htio. Nije htio prepustiti očaju narod Liberije. Ako ne bude velečasnog Leea, tko će tješiti malog Johna. "Pribavit ću ti protezu ili invalidska kolica." Zajedno su molili Oče naš uz bolesnički krevet. "Otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim." Za Johna te svete riječi nisu imale neko veliko značenje. Nije iskusio nikada ništa drugo nego nasilje i ubojstva. Biblijski zakoni nikada nisu dobili svoje mjesto u Liberiji. "Ljubi svoje neprijatelje." Mora li on ljubiti one koji su mu ubili majku i sestru? One koji su ga učinili bogaljem? Onima koji paradiraju ulicama s lubanjama svojih neprijatelja?

Nastavak na 15. str.

HRVATSKI KATOLIČKI RADIO

PRIJATELJI HKR-a ŠKOLUJU BUDUĆE SVEĆENIKE U KAMERUNU

VLČ. KARLO PRPIĆ
KAMERUN

Ne znam jesu li ove teme bile zanimljive čitateljima Radosne vijesti. Za nas su one od silnoga značenja, života. Ne možemo ponuditi ono što nemamo. Iako smo u tropima nemamo, na primjer, čestih bliskih susreta životinjske vrste. Naši su slonovi i lavovi već odavno stjerani u nacionalne parkove. Istina, dotukli smo dosada nekoliko naočarki i škorpiona koji pod svaku cijenu napose u kišnoj sezoni žele ući u toplije krajeve: kapelicu, dvoranu, učionice... ali su to sporadična uzbuđenja. Ne možemo se požaliti ni na neka neugodna iskustva s mjesnim vračevima. Zaziru nas, ne vole vidjeti kršteno čeljade a i nama je dobro bez njih.

Sve u svemu jedna mirna bitka za opstanak i procvat ove mlade Crkve koja obećava.

Ukoliko nas se neka duša, čitajući ove retke, ipak s vremena na vrijeme sjeti u molitvama bit će to pun pogodak. I više nego što zaslužujemo.

Sluge beskorisne koje same slijede poziv svoga srca. I sluge neophodne po nekom tajanstvenom planu promisli združeni u jednom povijesnom trenutku s jednom Crkvom i jednim narodom u tom jedinstvenom hodočašćenju prema domovini krijepljeni Nadom koja ne postiđuje.

Ngaoundere, 3. lipnja 1999. o blagdanu ugandskih mučenika Charles-a Lwangae i drugova

Kamerun, Ngaundere - sedmorica od ovih mldića su u bogosloviji

Misijska akcija prijatelja HKR-a nastavlja se i u 2000.

Više od dvije trećine **(70%)** novaca koje prikupimo u *Misijskoj akciji prijatelja HKR-a* namjenjeno je malom sjemeništu u Kamerunu gdje je rektor naš misionar **vlč. Karlo Prpić**, čiji su nas problemi i potaknuli na ovu akciju.

Drugi dio **(30%)** prikupljenih novaca slat ćemo za goruće potrebe drugih naših misiorara koje se u određenom mjesecu pokažu kao takve.

U **siječnju 2000. godine** u misijskoj akciji prijatelja HKR-a prikupljeno je *3.283,00 kuna*. Prema gore navedenoj razdiobi, malom sjemeništu u Kamerunu poslat ćemo **2.298,00 kuna.**

U studenom je iznos od 30% bilo namijenjeno potrebama sestre Silvine Mužic u Indiji. S. Silvina je dar već primila i njezino pismo zahvale biti će objavljeno u Radosnoj vijesti za mjesec ožujak. U prosincu 30% bilo je namijenjeno našim misionarima u Peruu. U siječnju prioritet je namijenjen sestrama karmelićankama BSC u Brazilu koje brinu o djeci s ulice. Tamo će biti poslano 984,00 kune, odnosno 30% prikupljenog novca koje su prijatelji HKR-a uplatili za misijsku akciju u siječnju.

Hvala svima koji sudjeluju i hvala svim čitateljima *Radosne vijesti* koji su pristupili sustavu *Prijatelji HKR-a.*

Ako i Vi želite postati prijatelj Hrvatskoga katoličkog radija nazovite nas na tel. 01/460-99-99. ili svoje podatke pošaljite na adresu: Hrvatski katolički radio, Vočarska 106, Zagreb.

Jerko Šišić, voditelj sustava *Prijatelji HKR-a*

Prijatelji HKR-a koji su pristupili misijskoj akciji u **siječnju** 2000. *(akcija započela u rujnu 1998.)*

Josipa Lešić, Luka Hercigonja, Vladimira Rupnik, Ivana Erjanac, Boja Kovačević, Ivana Antolčić, Robert Zorić, Romana Božić, Darinka Marković, Tereza Agičić, Ljerka Vodnik,

Marta Stanešić, Gordana Tomljanović, Nada Žagrović, Zorica Čengić, Petar Mrakovčić, Katalina Lichtberger, Jelosavka Senj, Miroslava Kozar, Miroslav Hrelić, Ljubomir Fak, Dinka Gukalac, Marija Topić, Zora Dolar, Marija Marković, Anka Bulaja, Marija Novaković, Zorka Biočić, Đurđica Gjajić, Anđelka Horvat, Đurđica Turković, Dragoslav Milković, Nevena Letinić, Marija Turk, Blaženka Sajko, Elza Kozinović, Damir Šoštarić, Margarita Restović, Karolina Klasnić, Nedjeljka Volarić, Dinka Volarić, Ivana Antolčić, Ružica Ibriko, Marijan Radanović, Ferdo Spajić, Cecilija Saganić, Josip Strnić, Ladislav Kaniški, Ana Melnjak, Valentina Naglić, Rozalija Đuranec, Vlekoslava Kovačić Knežević, Dubravka Gligora, Olga Papac, Valerio Švec, Elizabeta Grigić, Dragan Šimunović, Graciela Miletić, Marta Mihac, Milan Grgić, Albina Maslo, Ljiljana Milotić, Katarina Sprenjak, Ivan Mlinarić, Zlatko Šporer, Ivanka Furlanis, Katarina Banić, Marčelo Jurkota, Joško Ninić, Marija Marković, N.N., Mira Makinec.

STATISTIKA CRKVE I MISIJA

Na pragu trećeg tisućljeća kršćanstva crkvena statistika pomoći će nam izvući neke zaključke o rezultatima dvomilenijske evangelizacije čovječanstva.

Na kraju 1997., 31. prosinca (ovo su najnovije statistike o ovoj tematici koje uopće postoje) na svijetu je bilo 5.820.767.000 (pet milijardi osam stotina dvadeset milijuna sedam stotina šezdeset sedam tisuća) stanovnika. To znači da je na svijetu koncem 1997. godine bilo 80.677.000 (osamdeset milijuna šest stotina sedamdeset sedam tisuća) više žitelja na našem planetu nego prethodne (1996.) godine.

PORAST ILI PAD BROJA STANOVNIKA PO POJEDINIM KONTINENTIMA

Kontinent	Ukupan broj stanovnika (31. 12. 1997)	Porast ili pad broja stanovnika u odnosu na 31. 12. 1996.
Afrika	756.896.000	14.978.000 više
Amerika	788.153.000	7.006.000 više
Azija	3.562.142.000	59.241.000 više
Europa	684.421.000	874.000 manje
Oceanija	29.155.000	326.000 više
Ukupno	5.820.767.000	80.677.000 više

Ne možemo a ne zamijetiti nekoliko činjenica iz gornje tablice. Te su činjenice:

a) Da Europa izumire. U svim kontinentima je broj stanovnika porastao osim u Europi gdje je 874.000 stanovnika manje nego godinu dana prije. Kada bismo se poslužili donekle konkretnom usporedbom, to znači da je u Europi za godinu dana manje stanovnika skoro koliko broji grad Zagreb. Mnogima iz siromašnih zemalja Afrike i Azije životna želja je doći i živjeti u Europi. Znači li to da se Europa uza sve ostale negativnosti u svojoj sebičnosti čvrsto zatvorila u svoje granice te ne dopušta ulazak a sama nije u stanju biološki opstati;

b) Da se na najnapučenijem kontinentu u Aziji broj stanovnika najviše uvećao. Na tom kontinentu žive tri petine čovječanstva. Da bi nam statistika bila što očitija, poslužimo se ponovno jednom usporedbom. U Aziji se broj stanovnika povećao blizu 60 milijuna stanovnika ili onoliko koliko ima cijela Francuska).

BROJČANO STANJE KATOLIKA U SVIJETU

U isto vrijeme, dakle 31. 12. 1997., katolika je na svijetu bilo 1.005.254.000 (jedna milijarda pet milijuna dvije stotine pedeset četiri tisuće). To znači da je u odnosu na prethodnu (1996.) godinu broj katolika na kugli zemaljskoj porastao za 10.126.000 (deset milijuna stotinu dvadeset šest tisuća). U slijedećoj tablici prikazan je porast odnosno pad broja katolika po pojedinim kontinentima.

PORAST ILI PAD BROJA KATOLIKA PO POJEDINIM KONTINENTIMA

Kontinent	Ukupan broj katolika 31. 12. 1997.	Porast ili pad broja katolika u odnosu na 31. 12. 1996.
Afrika	112.871.000	3.600.000 više
Amerika	495.756.000	4.591.000 više
Azija	105.294.000	2.064.000 više
Europa	283.313.000	102.000 manje
Oceanija	8.020.000	27.000 manje
Ukupno	1.005.254.000	10.126.000 više

U centru naše pozornosti ponovno je Europa u koju i nas, barem po ovim statistikama, svrstavaju. I ovaj se put, kao i godinu dana prije, ponavlja trend opadanja katolika u Europi. U odnosu na godinu dana prije, u Europi je 102.000 katolika manje. Napravimo usporedbu: Cijeli jedan, ne baš mali grad prestao je biti katolički u svega godinu dana. To je druga teška rana nekada kršćanske Europe: ne samo da je Europa odlučila izumrijeti nego se odlučila izumrijeti kao nekatoličko područje.

POSTOTAK BROJA KATOLIKA U ODNOSU NA BROJ STANOVNIKA PO POJEDINIM KONTINENTIMA I UKUPNO U SVIJETU

Kontinent	Postotak broja katolika u odnosu na broj stanovnika
Afrika	14,91%
Amerika	62,90%
Azija	2,96%
Europa	41,39%
Oceanija	27,54%
Ukupno	17,27%

Najnapučenije područje, Azija, gdje živi tri milijarde petsto šezdeset i dva milijuna stotinu četrdeset i dvije tisuće osoba, ima svega 2,96% katolika. Dakle, od svakih stotinu stanovnika jedva su troje katolici. Kolika ogromna prostranstva i koliki broj osoba nije nikada upoznalo Evanđelje. Daleko bi nas odvelo iznošenje statistika po pojedinim državama ovoga područja gdje je broj katolika čak manji od 0,5%.

U cijelom svijetu broj katolika u odnosu na prethodnu godinu porastao je 0,07%.

BROJ STANOVNIKA I BROJ KATOLIKA PO JEDNOM SVEĆENIKU

Neće biti na odmet pogledati statističke podatke u svijetu i po pojedinim kontinentima iz kojih će biti vidljivo koliko stanovnika bez obzira na to jesu li katolici ili nisu i koliko katolika dolazi na jednog svećenika. I tu su razlike vrlo velike. Brojevi u zagradi u pojedinim rubrikama označavaju stanje u odnosu na godinu dana prije. Ako je ispred broja u zagradi plus, znači da je za toliko broj povećan u odnosu na prethodnu godinu; ako je minus, znači da se broj smanjio.

Kontinent	Broj stanovnika na jednog svećenika	Razlika u odnosu na godinu prije	Broj katolika na jednog svećenika	Razlika u odnosu na godinu dana prije
Afrika	29.942	(- 121)	4.465	(+37)
Amerika	6.567	(+ 62)	4.131	(+ 41)
Azija	56.781	(- 1.591)	2.604	(- 16)
Europa	3.207	(+ 21)	1.328	(+ 10)
Oceanija	5.883	(+ 240)	1.580	(+ 5)
Ukupno	**11.270**	**(+ 48)**	**2.487**	**(+ 26)**

Na prvi pogled, bez malog upozorenja, mnogi neće zamijetiti jednu vrlo važnu činjenicu. Uspoređujući Afriku i Ameriku, na jednog svećenika i u Africi i u Americi dolazi skoro isti broj vjernika. Razlika je samo u tome što svećenik u Africi svoje vjernike pastorizira pješice a u Americi automobilom. U Africi skoro nitko nema telefon (ni svećenik ni vjernici) dok je u Americi rijetko tko bez telefona. A telefonom se puno toga može obaviti. U Africi svećenici žive siromašno kao i njihovi vjernici, a u Americi bogato kao i njihovi vjernici. Tu je još mnogo toga što se ne može uspoređivati.

BROJ BISKUPA U SVIJETU I PO KONTINENTIMA

Kontinent	Ukupno	Svjetovnih	Redovnika	Domaćih	Stranaca
Afrika	562 (+18)	410 (+8)	152 (+10)	435 (+12)	127 (+6)
Amerika	1.659(+13)	1.133(+20)	526 (-7)	1.354(+17)	305 (-4)
Azija	617 (+15)	442 (+16)	175 (-1)	528 (+18)	89 (-3)
Europa	1.464 (=)	1.236(+4)	228 (-4)	1.312(-5)	152 (+5)
Oceanija	118 (-1)	78 (+1)	40 (-2)	78 (+1)	40 (-2)
Ukupno	4.420(+45)	3.299(+49)	1.121(-4)	3.707(+43)	713 (+2)

Brojevi u zagradama označavaju povećanje ili smanjenje broja biskupa u odnosu na 1996. godinu.

STATISTIČKI PODACI O BROJU SVEĆENIKA U SVIJETU (BISKUPIJSKIH I REDOVNIKA)

Kontinent	Ukupno	Biskupijskih	Redovnika
Afrika	25.279 (+600)	14.873 (+749)	10.406 (-149)
Amerika	120.013 (-69)	73.495 (+509)	46.518 (-578)
Azija	40.441 (+1.037)	23.789 (+714)	16.652 (+323)
Europa	213.398 (-1.664)	148.595 (-1.306)	64.803 (-358)
Oceanija	5.077 (-32)	2.769 (-44)	2.308 (+12)
Ukupno	404.208 (-128)	263.521 (+622)	140.687 (-750)

U gornjoj tablici, kao i inače, brojevi u zagradi označavaju pad ili porast broja svećenika u odnosu na godinu prije. U cijelom svijetu broj svećenika je manji za 128 u odnosu na prethodnu godinu. Ove godine osobito je uočljiv pad broja svećenika redovnika. U cijelom svijetu svećenika redovnika je 750 manje nego koncem 1996. godine. Jedino je u Aziji i Oceaniji povećan broj redovnika svećenika. No ne možemo a ne upozoriti na katastrofalan pad broja svećenika u Europi, kako biskupijskih tako i redovničkih. Za godinu dana u Europi je manje 1.664 svećenika.

STATISTIKA O BROJU ČASNE BRAĆE, ČASNIH SESTARA I KATEHISTA PO KONTINENTIMA I U SVIJETU

Kontinent	Časna braća	Časne sestre	Katehisti
Afrika	7.083 (+97)	49.854 (+1.161)	329.775 (+4.926)
Amerika	17.426 (-317)	240.858 (-4.064)	1.071.707 (+330.638)
Azija	7.274 (+119)	127.969 (+1.664)	188.985 (+5.686)
Europa	24.460 (-538)	388.693 (-8.175)	399.485(+76.727)
Oceanija	1.967 (-118)	11.904 (+32)	29.069 (+16.411)
Ukupno	58.210 (-757)	819.278 (-9.382)	2.019.021(+434.388)

Uz ovu pak tablicu treba primijetiti dvoje. Prvo, da je u cijelom svijetu porastao broj katehista. U ovom segmentu Crkva se odazvala pozivu Svetog Oca da se što više laika uključi u aktivan život Crkve. Ovo je područje za Crkvu i te kako važno jer se radi o odgoju budućih generacija. Tu odgovornu dužnost u Crkvi dakle preuzimaju laici. Hoće li opravdati povjerenje koje im Crkva ukazuje, uskoro ćemo vidjeti i nadamo se da hoće. Drugo što treba primijetiti, a negativno je, ponovno se odnosi na tu kršćansku Europu. Broj redovničkih (nesvećeničkih) zvanja u Europi ponovno je u vrlo velikom padu. Za godinu dana u Europi je časnih sestara manje za 8.175, a časne braće 538. Očito da mlade u Europi više ne privlači ovakav oblik svjedočenja vjere, dok je u Aziji i Africi potpuno suprotno.

Gledajući sve gore izneseno, htio bih komparirati jedan podatak. U Europi na jednog svećenika dolazi 3.207 stanovnika, a u Aziji 56.781 stanovnika. Kada bi se europska brojka stanovnika po jednom svećeniku prenijela na Aziju, onda bi u Aziji trebalo djelovati 1.110.734 svećenika (jedan milijun stotinu deset tisuća sedam stotina trideset četiri). A u Aziji djeluje svega 40.441 svećenik. Ako bismo taj isti europski standard prenijeli na Afriku, onda bi u Africi trebalo djelovati 236.013 svećenika, a djeluje svega 25.279. Dakle deset puta manje nego je europski standard.

Pripremio A. Burić

SUSRET MISIONARA

Susret misionara koji svake godine organizira druga biskupija, ove, jubilarne godine organizira mlada varaždinska biskupija i održat će se u Varaždinu od 11. do 14. srpnja. Novost u ovogodišnjoj organizaciji susreta jest u tome da su na susret, uz misionare koji će se naći u to vrijeme u domovini na odmoru i domovinske misijske djelatnike, pozvani i svi bivši misionari. O ostalim pojedinostima i bogatom programu bit će obaviješteni pismeno svi misionari a ostali putem Radosne vijesti.

Misijski ured varaždinske biskupije

Crkva Svete Marije u Lepoglavi
budući duhovni centar biskupije

Ludbreško svetište Predragocjene Krvi Kristove
mjesto naših jubilejskih susreta

VAŽNO PRIOPĆENJE

U siječanjskom broju Radosne vijesti ispričao sam se darovateljima koji su uplatili svoje darove na naš žiroračun kod Zagrebačke banke zbog toga što im se nisam javio, zahvalio za dar i objavio u Radosnoj vijesti. Razlog tomu je što nam banka ne dostavlja ime i prezime uplatioca i na koju nakanu je novac uplaćen. Obavještavaju nas samo koliki je iznos uplaćen. Mislio sam da će se stanje popraviti, ali nije. I dalje je isto.

Stoga molim sve one koji su od početka listopada prošle godine (1999.) uplatili na naš žiroračun kod banke dar ili pretplatu na list da nam se telefonski jave i priopće kada su uplatili, koliko i na koju nakanu, ili da nam pošalju u pismu kopiju uplatnice koju ćemo vratiti na njihovu adresu kada proknjižimo.

To će, po svemu sudeći, morati biti stalna praksa i ubuduće. Druga varijanta je da nam se darovi i uplate šalju poštom, što nažalost više košta. Ali boljeg rješenja zasada nemamo.

Ujedno bih pozvao pretplatnike Radosne vijesti i zamolio ih da pošalju svoju pretplatu ako to nisu učinili dosada.

Anto Burić, urednik Radosne vijesti i voditelj

Villa Elisa, 20 prosinca 1999.

Cijenjeni g. Anto Buriću i drage č. s. Mirna i Fidelis!

Bilo nam je ugodno iznenađenje kad smo primile vaš dopis i čestitku za Božić, na kojoj vam najljepše zahvaljujemo.

Iako je velika žrtva ne raditi u dragoj nam domovini, ovdje, gdje nas je Bog smjestio u svojoj Providnosti, molimo za nju, za njezin boljitak i duhovni preporod našeg naroda. Nadamo se da smo tako dionici vašega rada u domovini u duhovnom pogledu.

Uzvraćamo na vaše čestitke za Božić i novu godinu 2000. Želimo da nastavite s tako plodnim radom u Misijskoj centrali, i za sve veću povezanost između vas i nas koji djelujemo ovdje u misijskom radu!

Pozdravljaju vas sestre:

Marija Kalenić, Eufemija Rančić, Maria-Gracia Bakić, Arimatea Kalšan i Jozgelina Žuličak

- Nastavak sa 9. str. -

"Ne! Nikada! Osvetit ću smrt svoje majke i sestre!" John je stvorio plan. Ima u Monroviju prijatelje koji će učiniti sve za novac. Platit će ubojice koji će pronaći one koji su mu ubili majku i sestru i likvidirati ih. "To će biti samo kazna!"

STOLNI TENIS UMJESTO NOGOMETA

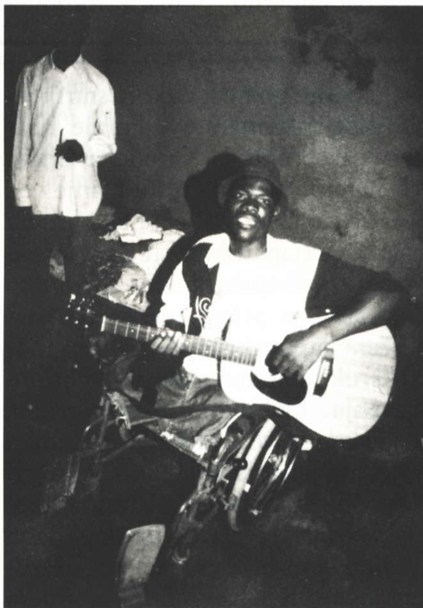
Velečasni Lee je ponovno i ponovno pokušavao odvratiti Johna od njegova plana. Kada je John konačno dobio invalidska kolica, mogao je prvi put izaći iz prostorije i početi gledati stvari drugim očima. Vožnja mu je u početku izgledala nespretna da bi kasnije postajao sve okretniji i okretniji, okrećući se na mjestu i vješto svladavajući prepreke. Na Johnu se vidio napredak. "John! Uznapredovao si", govorio mu je velečasni Lee koji se prema njemu odnosio kao otac. Ali, što će John raditi kada napusti bolnicu? Gdje će živjeti? Od čega će živjeti? John je sretan. Katolička Crkva u Monroviju je dobro organizirana. Ni u ratu nije posustala. John je našao svoj novi dom u domu koji su vodili salezijanci. Misionar Joe Glackin pristupio je dječaku i razgovarao s njim kao sa svakim normalnim dječakom. Isto kao i sa svakim drugim pred kojim su bile sve životne mogućnosti. Isto kao s dječakom koji živi u Münchenu a ne u Monroviju. Pitao ga je: "Što bi želio raditi u svome životu?" "Želio bih nešto naučiti. Ne bih želio prositi i od toga živjeti. Želio bih zarađivati svoj novac i od njega živjeti."

Velečasni Joe Glackin upisao je dječaka u školu i platio pristojbe za njegovo školovanje. Johnov život pomalo se vraćao u normalu. U kući pak dječaci su ga ostavljali po strani. Što bi oni mogli raditi s bogaljem? Kada oni idu igrati nogomet, John ne može. Strahovito bolno je bilo za njega da nije mogao ostvariti svoj san iz djetinjstva.

John je uglavnom boravio u kući. Svakodnevno je sa zavišću gledao kako drugi igraju stolni tenis. Kada bi završili svoj posljednji set, dječaci bi pošli van igrati nogomet. Jedan dječak stao je pred njega. "Želiš li igrati stolni tenis", upitao ga je i pružio mu crveni reket. John je bio ushićen. Primakao se stolu i počeo igrati. Ping - pong. Ping - pong. Nastupila je poteškoća. John je izgubio lopticu i ona je završila u kutu prostorije. "Pričekaj!" rekao je dječak. "Ja ću je dohvatiti."

Dvojica dječaka našla su se i nekoliko slijedećih dana. John je pomalo otkrivao svoju vlastitu tehniku igranja. Kada bi loptica pošla prema uglu, on bi svoja invalidska kolica okretao lijevo ili desno. Činio je to brzinom gazele.

Otkad je John počeo učiti igrati stolni tenis, njegov neostvareni djetinji san da postane slavni nogometaš nije mu više izgledao tako katastrofalan. "Da, ja živim u invalidskim kolicima, ali ja znam što mogu. Danas moj problem nije tako velik kao što je bio." Ponekad bi još uvijek razmišljao o svome planu osvete. Ali sada je bilo još mnogo važnih stvari u njegovu životu. "Velečasni Joe! Vi dobro svirate gitaru. Hoćete li naučiti i mene?" John je vježbao gitaru sve dok mu prsti nisu počeli krvariti, pokušavajući na gitari izvesti melodije afričkog banda Papa Wemba i pjesmu Titanik od Celine Dion.

Nekoliko mjeseci kasnije John i nekoliko njegovih prijatelja oformili su grupu Bosco Beat International. John i njegovi prijatelji iz sastava dobivali su burne aplauze na nastupima u Monroviju. Gitarist u invalidskim kolicima postao je simpatija cijeloga grada. Koncerti su bili nevjerojatno posjećeni. Na dobrotvornim koncertima, koji su se izdržavali radom svojih ruku, prikupljali su novac za djecu siročad.

Svako jutro na svome putu prema gradu John je prolazio pored crkve svetoga Petra. Kada je danas prolazio, nekoliko dječaka igralo je košarku na trgu ispred crkve. Na terenu trga uskliknula je velika zvijezda. "Na ovom mjestu pokopane su moja majka i moja sestra", rekao je John tihim glasom. Masovna grobnica bila je iskopana pred crkvom zbog straha od zaraze. John govori o tragediji kao onaj tko nosi njezne posljedice u svome životu koga više ništa ne može obeshrabriti. "Moja molitva i moja vjera pomogli su mi da postupno postanem ono što sam danas", kaže osam godina poslije masakra. "Morate se pomiriti sa svojom sudbinom. To je jedini put kojim se možete osloboditi svojih boli", kaže pokrećući svoja invalidska kolica prema vratima crkve u kojoj već traje sveta misa. Kada govori o 24. srpnja 1990., onda govori bez mržnje i gnjeva. Osjeća se da u sebi nosi neku samilost prema ubojicama koji su prisiljeni živjeti sa svojom krivnjom i noćnim morama. "Moram smoći snage oprostiti ako dođu i zamole me za oproštenje."

John je završio školu. Želi studirati informatiku ili postati ekonomist. "Ja sam motiviran i moram nešto postati," kaže John. "Imam mnogo snova. Kada umrem, ići ću u raj i tamo ću igrati nogomet."

Preveo Anto Burić

KASICE ZA PRIKUPLJANJE PRILOGA BRATU SIROMAHU

Ako netko želi tijekom korizme organizirati prikupljanje novčanih priloga za naše misionare i njihovu sirotinju, u Misijskoj centrali može nabaviti vrlo lijepe kasice. Za one koji će svoje priloge slati preko Misijske centrale, kasice su besplatne. Za one koji će priloge slati na neku drugu adresu, kasice su 1,5 kuna po komadu.

*** ADRESAR*** ***MISIONARA***

Prvi put u povijesti Crkve u Hrvata Misijska centrala je izdala adresar svih naših danas živućih aktivnih misionara. Cijena adresara je 20 kuna u koju je uračunata i poštarina. Ako adresar kupujete u Misijskoj centrali, cijena mu je 15 kuna.

S. EMANUELA ŠKARICA

AFRIČKA ŽENA

AFRIKA, SVIJET KOJI SE OTVARA

1.4 Moj susret s Afrikom

GVINEJA BISAU *(podatke sam uzela iz: Rene Pelissier, Historia da Guine, Editorial Estampa, Lisboa, 1989. Volume I. i II.)* se nalazi na zapadnom dijelu Afrike. Na sjeveru graniči sa Senegalom, jugoistočno dijelom s Gvinejom Conacri, a sa zapada s Atlantskim oceanom. Njezina površina je 36.125 km², na kojoj živi približno milijun stanovnika. Natalitet je velik, ali 30% djece umire od malarije ili neishranjenosti između druge i pete godine života. Tu svakako jako utječe i strašni šok što dijete doživi nakon druge godine života kad se mora, prema običaju, udaljiti od majke. U Gvineji Bisau nema godišnjih doba, nego samo dva perioda, sušni i kišni. Sušni period traje od listopada do lipnja, a od lipnja do listopada traje kišni period. Velika je vlaga u zraku i klima je zato jako teška. Malarija "caruje" u toj zemlji.

Nepismenost je velika, oko 90% je nepismenih. Glavni grad je Bissau, a sve do 1940. godine bio je Bolama. Gvineja Bisau je jedna od malobrojnih afričkih zemalja koja je ujedinjena na osnovi jednog nacionalnog jezika - KRIOLO. Uz njega je još i dalje službeni jezik portugalski. U Gvineji postoji još više od dvadeset plemenskih jezika. Uglavnom se dobiva ime po dotičnom plemenu (kao npr. pleme Balanta = jezik balanta, Mankanja, Fulas, Mandingas, Manđakus, Papeis, Felupes, Brames, Nalus, Blafadas, Biđagos).

Gvineja Bisau je bila portugalska kolonija. Tek u novije doba, 24. rujna 1974. dobiva svoju nezavisnost. Ranije je bilo je više pokušaja da se oslobodi kolonijalne sile - Portugala, ali joj nije uspjelo. Tek kad su i druge portugalske kolonije (Mozambik, Angola, San Tome i Principe i Cabo

MISIJSKI VELIKANI

PAVAO MIKI I DRUGOVI MUČENICI

Piše: Ilija Doborski

Pedeset godina nakon smrti japanskog misionara sv. Franje Ksaverskoga brojila je Katolička Crkva na ovim prostorima ništa manje već 300 tisuća članova. Taj nagli prirast kršćana na japanskom tlu pripisuje se razboritosti isusovačkih misionara koji su sve postojeće religiozne običaje japanskog pučanstva znalački uklopili u kršćansku poruku spasenja. Duhovni sinovi Ignacija Lojolskog su već od samih početaka svoga djelovanja u Japanu nastojali mlade Japance oduševiti za svećenički poziv koji bi onda jednoga dana svojim sunarodnjacima navijestili evanđelje. Svi kandidati koji su se priključili isusovačkom redu prvo su se angažirali u katehizaciji. Najpoznatiji od njih, Pavao Miki (rođen 1364./66.) svojim je vještim propovijedanjem, Isusovu poruku znalački približio japanskom mentalitetu i načinu mišljenja. Pavao Miki nije mogao primiti svećeničko ređenje jer u to doba u Japanu još nije bilo biskupa, premda je grad Funai već godine 1587. proglašen biskupskim sjedištem.

Političke prilike u Japanu su se ubrzo promijenile. Godine 1590. uspjelo je Hideyoshi iz plemena Tokugava slomiti vlast nekolicine kneževina te nakon 500 godišnjih međusobnih sukoba i krvavih obračuna preuzeti upravu nad japanskim otokom. Nešto kasnije (1593.) stigla je skupina španjolskih franjevaca iz Filipina u Japan čiji je dolazak neobično uznemirio Hideyoshija koji je u novopristiglim misionarima vidio kolonizatorske želje daleke Europe. To je dovelo do prvoga progona kršćana na japanskom otoku. Novi vlastodržac je tih dana uhvatio i na smrt osudio šestoricu španjolskih franjevaca, trojicu japanskih isusovaca te sedamnaestoricu japanskih kršćana. Na brežuljku Tateyama kod Nagasakija (5. veljače 1597.) bilo je pogubljeno 26 kršćana. Jedan očevidac je kasnije izvijestio da je Pavao Miki, koji je u narodu uživao velik ugled, okupljenom mnoštvu doviknuo: "Kad sam već došao do ovog trenutka, držim da među vama nema toga koji bi vjerovao da ću sad prešutjeti istinu, pa vam izjavljujem da nema nijednog puta k spasenju do onoga što ga imaju kršćani. Taj me put uči da oprostim neprijateljima i svima koji me uvrijediše, pa rado opraštam kralju i svim začetnicima moje smrti i molim ih da se dadu uvesti u kršćanski krst."

Verde) zatražile svoju nezavisnost, Portugal jednostavno nije mogao držati pod kontrolom sve te kolonije i tako je došlo do rasula. Gvineja Bisau dobiva svoju nezavisnost pod vodstvom heroja AMILCARA CABRALA uz pomoć Rusije i Kube, čije usluge još i danas financijski otplaćuje.

Proglašava se republikom na čelu s Joau Viera, koji je do danas predsjednik, s tim da je "pobijedio" na prvim demokratskim izborima 1994. godine.

1.5 Afrika i njen religiozni svijet

Mnogobrojna arheološka nalazišta svjedoče o religioznosti ljudi od pamtivijeka, i to kod svih ljudskih zajednica. U Dalmaciji npr. pronađeni su grobovi stari oko 3000 godina. U južnoj Francuskoj poznate su slike životinja u jamama Lascaux stare oko 30.000 godina naslikane, kako se smatra, za vjersko-magijske obrede. U Africi južno od Sahare, zbog klimatskih uvjeta i materijala koji se može upotrijebiti za skulpture ili za grobove (uglavnom drvo), ne može se govoriti o arheološkim pronalascima koji bi potvrđivali religioznu dimenziju afričkog čovjeka. Pa ipak, tradicionalne afričke religije koje susrećemo i danas nisu produkt jednog dana. One su morale rasti, razvijati se, a to znači da je njihov korijen u dalekoj prošlosti.

1.6 Tradicionalne afričke religije

U Africi južno od Sahare još uvijek oko 60% ljudi slijedi vjerske tradicije svojih otaca. Općenito se njih smatra animistima, tzv. štovateljima prirodnih sila. Vjetar, rijeka ili stijene neobičnih oblika postaju objekt štovanja.

Evo nekoliko bitnih značajki tih "religija"*(usp. F. Kowal, Afrička sinoda, Dijalog, RV, 5/1994., s. 9.)*:

a) One se prenose s naraštaja na naraštaj na vrlo prirodan način i aktivnim sudjelovanjem u vjerskim obredima od malih nogu.

b) One nemaju svetih knjiga kao što mi imamo Bibliju, a ipak imaju svojevrstan sustav moralnih norma s jakim naglaskom dobra i zla. Tabu i kazna nemaju sveopći karakter, nego obvezuju više ili manje dotično pleme koje štuje određeno božanstvo. Ne poznaju oproštenje. Za svako zlodjelo osoba mora biti kažnjena.

- (Nastavlja se) -

Pavao je u dobi od 5 godina skupa s roditeljima bio kršten. Oni su ga kasnije povjerili odgojiteljskim rukama otaca isusovaca. U dobi od 22 godine stupio je u Družbu Isusovu, te je nakon trogodišnjeg studija upješno djelovao kao katehist i propovjednik. Njegov je život neprestani rast u vjeri, nadi i ljubavi.

Među Mikijevim drugovima našlo se i nekoliko djece koji su dali sjajno svjedočanstvo kršćanskog vjerovanja. Tako je četrnaestogodišnji Toma Ozaki na putu od Kyta za Nagasaki pisao svojoj majci: "Bog mi je zajedno s tatom udijelio posebnu milost da ću u Nagasakiju za nekoliko dana biti pogubljen. Nekoć će se o tome pričati po svijetu i posvuda će biti obznanjeno. Bez sumnje, majko, saznat ćeš o toj sreći. Vođen svećenikovom i tatinom rukom poći ću pred tobom u nebo gdje ću čekati da i ti tamo dođeš. Kada kasnije ne bude svećenika za ispovijed, morat ćeš pobuditi savršeno pokajanje. Ti moraš ostati čvrsta u vjeri i ne smiješ nikada zaboraviti našega Gospodina Isusa Krista koji nam je udijelio naizrecivu milost. Ljudski boravak na ovome svijetu je kao san, a ljudski život poput svjetla na vjetru. Podnesi strpljivo bol i poniženje, čezni za neprolaznom srećom i ne zaboravi put k nebu. Ne predaj moja dva mala brata u ruke bezbožaca već ih odgajaj oprezno. To je moja i tatina posljednja želja. Majko, budi sretna."

Zamjenik upravitelja provincije izdvojio je dvanaestogodišnjeg Ljudevita Ibarakija na stranu rekavši mu pri tome: "Spasit ću ti život ako zaniječeš kršćanstvo i meni se prikloniš. Učinit ću te poznatim samurajem (članom višeg sloja japanskog društva)!" Dječak je na to rekao: "Ja sam se zakleo da nikada neću zanijekati svoju vjeru i uvrijediti dobrog Boga. Časti i spasiti život a su kao vodena pjena, kao jutarnja magla po travi. Radost i čast neba su neprolazni. Ako mi uistinu želiš spasiti život, onda spasi kršćanstvo Japana!"

Na mjestu pogubljenja mali Ljudevit nije odmah našao svoj križ pa je potrčao od jednoga kraja do drugog, a potom je došao do viceguvernera, zapitavši ga: "Gospodine guvernere, gdje je moj križ! Želim ga zagrliti i na grudi stisnuti!" Svezan uz križ tiho je molio. A kada je koplje probolo njegova prsa, glasno je uzviknuo: "Raj, raj!"

Roditelji dvaneaestogodišnjeg Antona su još bili pogani te su pokušali na sve moguće načine spasiti dječakov život. Anton je ostao vjeran svojem božanskom Učitelju obećavši pri tome roditeljima. "Budite sigurni, kada stupim u nebo, pred našeg Gospodina, sigurno ću se za vas moliti!" Potom se obratio svećeniku Petru Krstitelju rekavši mu: "Oče, obećao si sa mnom, Ljudevitom i Tomom, kada budemo uzdignuti na križ, zapjevati psalam 'Hvalite, djeco, Gospodina.' Započni ga!" Budući da pater nije ništa na to rekao, dječak je sam zapjevao psalam a ostali mučenici su prihvatili. Njihov je hvalospjev naglo prekinuo ubod strijela protivnika kršćanstva. Krv mladih mučenika postala je sjeme kršćana! Katolička Crkva u Japanu je dvije stotine godina živjela u katakombama, preživjevši sve progone. U prošlom stoljeću japanski su kršćani u čast svojih mučenika sagradili prekrasnu crkvu.

Papa Pio IX. navijestio je 8. lipnja 1862. u bazilici sv. Petra: "Budući da su ova dvadeset šestorica mučenika položili svoj život za našu svetu vjeru, danas ćemo ih proglasiti svetima. Vjernici svih zemalja neka ih časte i upućuju im svoje molitve!"

- Nastavlja se -

UJEDINJENI U MOLITVI I SVETOJ MISI

Već duže vrijeme domovinska Crkva povezana je s našim misionarima i oni s domovinskom Crkvom po svetoj misi, moljenju časoslova i privatnim molitvama. Svi smo svjesni snage molitve i puni pouzdanja u Isusovo obećanje da ćemo sve dobiti što ga zamolimo. Naše molitve u kojima smo sjedinjeni s našim misionarima imaju samo jednu nakanu: izmoliti snagu i blagoslov za uspješan rad naših misionara u svjedočenju Isusove ljubavi. Ljudskim silama i umu često su nedokučivi putovi Gospodnji kojima kroči k pojedinoj duši ili pojedina duša k njemu. Eto to ga upravo molimo. Molimo ga da nađe put do onih duša koje ga još nisu upoznale služeći se našim misionarima i misionarkama. U milosnoj smo godini velikog Jubileja kada nam Crkva pruža mogućnost primanja posebnih milosti. Molit ćemo nebeskog Oca da svoju ljubav i ljubav svoga Sina Isusa očituje svim ljudima. Uza svu njegovu ljubav dvije trećine čovječanstva ni nakon dvije tisuće godina nisu ga upoznale. Razlog je to da se svi još svesrdnije angažiramo i postanemo tu gdje jesmo misijski djelatnici. Netko darom, netko molitvom i svetom misom, netko žrtvom. Molimo, a Bog će blagosloviti i naše molitve i rad naših misionara.

✱✱✱

BUDIMO ZAJEDNO U MOLITVI I SVETOJ MISI S NAŠIM MISIONARIMA
ONI MOLE ZA NAS MI MOLIMO ZA NJIH

RASPORED SVETIH MISA I ČASOSLOVA

OŽUJAK 2000.

****

RASPORED PRIKAZIVANJA SVETIH MISA ZA DAROVATELJE

- 4. 3. 2000. svetu misu za darovatelje u misiji Ujewa u Tanzaniji prikazuje don Ante Batarelo,
- 4. 3. 2000. svetu misu za darovatelje u misiji Ashaiman - Tema u Gani prikazuje vlč. Ivan Stojanović,
- 7. 3. 2000. svetu misu za darovatelje u misiji svetog Antuna Padovanskoga u misiji Mwinilunga u Zambiji prikazuje vlč. Stipo Miloš,
- 31. 3. 2000. svetu misu za darovatelje u misiji Rushooka u Ugandi prikazuje fra Ivica Perić,
- Svakoga petka u mjesecu ožujku trud ispovijedanja hodočasnika (4 sata dnevno) u bazilici Lateranum te časoslov i krunicu za misionare i dobročinitelje prikazuje fra Franjo Rafael Lipovac.

RASPORED MOLJENJA ČASOSLOVA ZA DAROVATELJE

- 3. 3. 2000. časoslov za darovatelje moli sestra Mirabilis Višić u misiji u Bukavu u Kongu,
- 10. 3. 2000. časoslov za darovatelje moli sestra Danijela Dropulja u misiji Affame u Beninu,
- 12. 3. 2000. časoslov za darovatelje moli sestra Mirjam Šurjan u misiji Ngaoundere u Kamerunu,
- 20. 3. 2000. časoslov za darovatelje moli sestra Natalija Bešlić u misiji Affame u Beninu,
- 25. 3. 2000. časoslov za darovatelje moli sestra Vedrana Ljubić u misiji Ruskooka u Ugand,
- Svakog utorka u mjesecu ožujku svetu misu, časoslov i krunici za darovatelje prikazuje sestra Andrea Bulut SMI u Belgiji.

SVETE MISE I ČASOSLOV U DOMOVINI ZA MISIONARKE I MISIONARE

- 5.3. 2000. svetu misu u župi Miljevci za misionarke i misionare prikazuje bivši misionar fra Ante Vukušić, župnik,
- 5. 3. 2000. svetu misu na krajnjem rubu Hrvatske, u Baranji, na Dunavu, u Batini u crkvi svetog Valentina za misionarke i misionare slavit će Đurica Pardon župnik sa cijelom župnom zajednicom,
- 5. 3. 2000. časoslov za misionarke i misionare moli s. Fidelis Lučić, FDC u samostanu Nova ves 16, Zagreb,
- 8. 3. 2000. svetu misu za misionarke i misionare prikazuje vlč. Anto Burić u župi Ranjenog Isusa u Velikoj Gorici,
- 12. 3. 2000. časoslov za misionarke i misionare moli s. Mirna Nikolić, FDC u samostanu Nova ves 16, Zagreb,
- Umirovljeni splitsko-makarski nadbiskup mons. Frane Franić moli časoslov za misionarke i misionare,
- Svake subote u mjesecu ožujku večernju svetu misu za misionarke i misionare prikazuju suradnici misija župe Svih Svetih Đakovo,
- Svakog ponedjeljka svetu misu, časoslov i krunicu za misionarke i misionare prikazuje sestra Andrea Bulut u Belgiji,
- Svakoga prvog četvrtka u mjesecu za misionarke i misionare mole članovi molitvene zajednice Krvi Kristove iz Rijeke,
- Svakog utorka u mjesecu ožujku svetu misu i časoslov za misionarke i misionare prikazuje sestra Nives Kuhar u samostanu u Primorskoj u Zagrebu,
- Svakog utorka u mjesecu ožujku u crkvi Corpus Domini u Zagrebu cjelodnevno klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom za misionare i misionarke.

UISTINU, BEZ MENE NE MOŽETE UČINITI NIŠTA (Iv 15,5)

VIJESTI

TEOLOŠKA ŠKOLA U BAGDADU

Teološko naučavanje najznačajnija je karakteristika rada dominikanaca u Iraku, u Mossoulu i Bagdadu, u sastavu Francuske provincije.

Irački dominikanci nude kršćansku formaciju mladima koji žele slijediti tečajeve iz dogmatske teologije, filozofije, egzegeze i kateheze. U jesen 1984. kada je započeo ciklus u Bagdadu, bilo je otprilike 45 polaznika u dobi između 30 i 40 godina. Danas, 14 godina nakon osnutka, na tečajeve je upisano više od tisuću polaznika u dobi između 18 i 25 godina. Predavanja se održavaju ponedjeljkom u latinskoj katedrali sv. Josipa: bilo u crkvi, što se najčešće i događa za studente prve godine zbog njihova broja koji je stalno u porastu, bilo u dvije druge katedralne dvorane.

Većina sudionika su studenti, a dolaze iz različitih sredina. Mnogi putuju s jednog kraja Bagdada na drugi da bi stigli na vrijeme. Različitih su kršćanskih vjeroispovijesti: katolici, pravoslavci, asirci i protestanti. Potječu iz nekoliko obreda: kaldejski, sirski, asirski, armenski... Mladi danas žele steći dobru formaciju u teologiji, filozofiji i predmetima koji su povezani s religijom. Formacija traje tri godine. Dominikancima pomažu drugi profesori iz redova biskupijskih svećenika i drugih redovničkih zajednica. Tako, latinski biskup iz Bagdada mons. Dahdah predaje povijest filozofije; sestra dominikanka Najla predaje katehezu; svećenik redemptorist predaje povijest Crkve. Od braće dominikanaca, Yousif Thomas predaje dogmatsku teologiju, Joseph Atticha katehetiku i Nageeb Mikhail pastoralnu teologiju.

Više čimbenika igra važnu ulogu u uspjehu ciklusa što ga animiraju dominikanci: dominikanci nastoje naći najbolje stručnjake u predmetima koji se predaju, katedrala se nalazi u središtu Bagdada, što olakšava pristup šire javnosti spomenutim djelatnostima; radu se pristupa ozbiljno, a mladi traže solidnu formaciju.

Svi koji posjećuju Irak, ostaju iznenađeni ovom nazočnošću među mladima i navalom mladih na teološka predavanja. Je li to novi dah Duha, unatoč ratovima i bijedi naroda?

Na taj se način dominikanci u dodiru s važnim dijelom društva, sa studentima. A upravo su oni nada Crkve, za zajedništvo svih Crkava.

S francuskog preveo: fr. Anto Gavrić OP

USKLAĐIVANJE MISIONARSKOG DJELOVANJA BIJELIH OTACA

Generalna uprava misionara bijelih otaca, poznatih kao afrički misionari, opunomoćila je engleza patra Francisa Barnesa (49 godina) da koordinira djelovanje te misijske zajednice. Njemu su za taj posao stavljene na raspolaganje tri odgojne kuće na tri kontinenta.

Jedna kuća je u BANGALOREU, u Indiji, gdje se nalazi najveća centralna katolička kuća bijelih otaca kojoj gravitira 10 sjemeništa za odgoj svećeničkih kandidata i oko 200 pokrajinskih vjerskih kuća. Tu žive bijeli oci s jednim odgojnim zavodom odakle studenti pohađaju sveučilišta.

U **Filipinima** nalazi se centar bijelih otaca u gradu CEBU. Odatle se raspoređuju na četiri otoka grupe studenata svaka po 20 članova. Oci s njima na sveučilištima i zvodima govore o svom djelovanju u Africi. Zapaža se veliko zanimanje među sveučilištarcima o misionarskom zvanju. Isto to čine i kroz članke u katoličkim novinama preko kojih stižu i u daleka područja.

Iz **Meksika** već je pristupilo sedam Meksikanaca bijelim ocima za djelovanje u Africi. U Meksiku oci se brinu i za druge kandidate iz svoje kuće kao na primjer one u Queretarou, gradu koji se nalazi sjeverno od meksičkog glavnog grada Mexica. Pet otaca iz pet različitih narodnosti tamo su angažirani.

U **Brazilu** trudi se opet jedan drugi tim od pet otaca iz Curitibe (u blizini Sao Paola) za prirast misionarskih zvanja.

Iz **Poljske** već djeluje veći broj otaca u misionarskoj zajednici bijelih otaca. U Lublinu tri bijela oca kandidatima drže uvodna predavanja o misionarskoj zajednici dok istodobno pohađaju katolička sveučilišta. U svojoj koordinatorskoj zadaći pater Barnes obilazi ta internacionalna mjesta i zadržava se po više tjedana sa studentima i usmjerava njihov dalji put misionarske naobrazbe za djelovanje u Africi. To je nov pokušaj na internacionalnoj razini uskladiti djelovanje zajednice Afričkih misionara.

P. Josef Brunner, bijeli otac
Preveo: Božo Odobašić

HUMANITARNA KRIZA U INDIJSKIM DRŽAVAMA ORISSA, UTTAR PRADESH I BIHAR

Indija (MISNA) - Milijuni ljudi u indijskoj državi Orissa još su uvijek u očajnoj potrebi pomoći sa strane poslije ciklona koji je zahvatio i poharao ovu zemlju prošlog listopada. Prema izvještaju Međunarodnoga crvenog križa, sva se pomoć sada usmjerava na obnovu, u prvom redu škola i bolnica. Sada se sa sigurnošću govori da je u ciklonu poginulo oko 10.000 osoba u državi Orissa dok su milijuni postali beskućnici. U ciklonu je uništena i sva ljetina na zasijanim poljima. Najnoviji problem u državama Uttar Pradesh i Bihar je val hladnoće koji je zahvatio ove dvije države. Prema lokalnim izvještajima, 113 osoba umrlo je zbog hladnoće koja nije uobičajena u ovim područjima. Osim smrti, niske temperature prouzročile su probleme u zračnom, željezničkom i cestovnom prometu.

Kako smo već pisali, u spomenutoj indijskoj državi Orissa kao misionarka djeluje časna sestra Silvina Mužic. Misijska centrala poslala je 12. siječnja 1000 američkih dolara novčane pomoć sestri Silvini i njenoj sirotinji.

DVANAEST AFRIČKIH DRŽAVA DOBIT ĆE IZVANREDNU POMOĆ ZA BORBU PROTIV AIDS-a

Washington (MISNA) - Dvanaest afričkih država dobit će ove godine izvanrednu pomoć za borbu protiv AIDS-a. Prema izvještaju američke agencije za međunarodni razvitak, korisnici pomoći bit će: Etiopija, Kenija Malavi, Mozambik, Nigerija, Ruanda, Senegal, Južna Afrika, Tanzanija, Uganda, Zambija i Zimbabve. Prema izvještaju glasnogovornika spomenute američke agencije, te su zemlje odabrane zbog ozbiljnosti epidemije ove bolesti u tim zemljama i zbog spremnosti vlada tih zemalja da zaustave širenje AIDS-a.

EGIPATSKA VLADA DODIJELILA POMOĆ STRADALIMA U SUKOBU MUSLIMANA I KOPTSKIH KRŠĆANA

Egipat (MISNA) - U tijeku je dodjela pomoći obiteljima i osoblju trgovine koji su nekoga izgubili u sukobu koji se zbio između muslimana i koptskih kršćana u selu Al Kosheh u južnom Egiptu. Po svemu sudeći, sukob je uzrokovala svađa dvojice trgovaca u prodavaonici 31. prosinca. Izvještaj govori o 19 poginulih od kojih su osamnaestorica koptski kršćani i jedan musliman. Prema službenom izvještaju, obitelji iz kojih je netko poginuo dobit će po 900 američkih dolara a obitelji iz kojih je netko ranjen po 300 dolara.

PRISILNE VOJNE VJEŽBE ZA DJECU U NYALEKEU

DR Kongo (MISNA) - Više od tisuću kongoanskih maloljetnika prisilno je mobilizirano i podvrgnuto vojnim vježbama u kampu Nyaleke, koji je udaljen svega nekoliko kilometara od ugandske granice. Prema izvorima novinske agencije MISNA, radi se o dječacima od 10 odnosno 11 godina. Isti izvor tvrdi kako je većina od njih kidnapirana i nasilno mobilizirana. To potvrđuje činjenicu da su mnogi roditelji prijavili misteriozni nestanak svoje djece. Mnogi od tih dječaka potječu iz vrlo udaljenih područja, dok su neki iz ovih područja prevezeni zrakoplovima u druge udaljene kampove. Spomenuti kamp u Nyalekeu drže snage koje se bore protiv sadašnjeg predsjednika Demokratske Republike Kongo. Uvjeti života u kampu su nemogući i mnogi dječaci umiru prije nego završe vojnu obuku. Isti izvor kaže da vojne vježbe maloljetnika u kampu Nyaleke nije nikakva novost. Već 1996. godine postojali su kampovi u kojima su za rat obučavani maloljetnici. Mnogi od tih dječaka poslije izvjesnog vremena bivaju ubijeni od vlastitih zapovjednika jer obolijevaju od ratnog sindroma.

Vijesti pripremio Anto Burić

"Bez tebe bili bismo bijedni, preslabi. Za život nam snage daj."

SUSRET MISIONARA 1999. (6)

Ovih dana netko napisa kako je Sarajevo sa svojim opranim i pometenim ulicama i mnogim obnovljenim fasadama Potemkinovo selo za strance koji dolaze u njega da se uvjere kako se u Bosni život normalizirao i obnova krenula punom parom. Da, kada dođete u Sarajevo, imate taj dojam. No kada iskoračite iz Sarajeva i krenete na put stotinama kilometara dug, putujete kroz spaljenu i porušenu zemlju. Na sve strane vidite kako strše spaljene i porušene kuće zarasle u korov. Čitava sela. Cijela Bosna. Jad i bijeda. Obuzima vas strava i užas. Sudionike susreta misionara iz Sarajeva put vodi spaljenom Bosnom preko Nove Bile, Travnika i Guče Gore prema krajnjem odredištu biskupijskom Gospinu svetištu u Komušini na brdu Kondžilu kod Teslića u takozvanoj Republici Srpskoj.

Nakon posjeta bolnici Nova Bila slijedeće odredište nam je nekadašnje sjemenište u Travniku koje je bivša vlast bila oduzela i pretvorila u školu a sadašnja vratila (neka se zna što sve vlast može kada hoće) i sada je Katolički školski centar u Travniku, odnosno sjemenišna crkva gdje ćemo sa svećenstvom i pukom lašvanske doline slaviti svetu misu. Zar je bilo normalnije očekivati nešto drugo nego skupinu prestrašenih vjernika koji su došli pozdraviti naše misionare i misijske djelatnike. Na izlasku iz autobusa dočekali su nas šumovi Lašve i zagonetni pogledi prolaznika. Teško je bilo odgonetnuti krije li se u tim pogledima čuđenje zbog nekih novih uniforma ili znatiželja i pitanje: Kakvi su ovo neki novi svati u vezirskom gradu ili možda nešto treće?

Nekada prekrasno zdanje poznatoga travničkog sjemeništa više liči na vojarnu nego na školski centar. Ranama rata pridružili su se i kirurški zahvati obnove. Da nije onih svetinja koje su odnedavna uselile u sjemenišnu crkvu, teško bi tko zaključio da se radi o crkvi. Zidovi izrovani gelerima granata i zidarskim alatom. Na sve strane obješeni kablovi. Novi i stari. Na mjestima ostaci boje stare nekoliko desetljeća. Uz sve ovo u crkvi nas je dočekalo nešto što nas je u momentu preselilo u neki drugi svijet, u neko drugo područje. Iz stotina grla, muških, ženskih i dječjih, orila se pjesma:

"Kriste, u tvoje ime sad smo ovdje svi. O da, mi vjerujemo da si s nama ti. Bez tebe bili bismo bijedni, preslabi. Za život nam snage daj."

Glory, glory, aleluja. Glory, glory, aleluja. Glory, glory, aleluja. Za život nam snage daj.

Kriste, po ovoj gozbi svoje ljubavi. Po kojoj uvijek htjede s nama ostati. Ostani s nama, blagoslovi svaki dan. Za život nam snage daj."

U tom momentu shvatio sam kako riječi neke pjesme, kada se zapjevaju u pravo vrijeme i na pravom mjestu, imaju posebnu snagu i značenje. Kako iskreno ovdje, u ovoj poslije drugoga svjetskog rata oskvrnutoj crkvi koja je donedavna bila skladište travničke tvornice odjeće Borac, zvuče riječi: "Kriste, u tvoje ime sad smo ovdje svi." Koliko je istine u tim riječima. Da nije Krista, tko bi drugi bio u stanju sabrati stotine Hrvata katolika cijele lašvanske doline u podne jednoga radnog dana, kako je bilo na dočeku misionara. Koliko je svijeta bilo u crkvi, trebalo je imati dobre laktove i uspjeti se progurati do svetišta i oltara. Prolazeći kroz crkvu centimetar, po centimetar obuzimao vas je dojam da će pod pritiskom mase popustiti zidovi crkve. A tek koliku su snagu imale one riječi: "Kriste ostani s nama, blagoslovi svaki dan. Za život nam snage daj." Vapaj je to duše i srca čovjeka koji voli svoju rodnu grudu a dobivate dojam da mu ona izmiče ispod nogu. Gledajući ih kako sa suzom u oku iz puna grla pjevaju te riječi, vidim dvojicu Isusovih učenika koji su u strahu odlučili pobjeći. A ovi? Oni ne žele bježati nego ostati. Ali za osanak treba im pomoći i snage Krista patnika. Bez njega je nemoguće preživjeti i ovom kraju darovati novi život. Zato vapiju: "Za život nam snage daj!"

Na početku svete mise prisutne vjernike i goste pozdravio je prečasni gospodin Pero Pranjić, ravnatelj Katoličkoga školskog centra u Travniku, riječima:

"Draga braćo i sestre. U našoj sredini imamo preuzvišenog gospodina hvarskog biskupa koji je ujedno i predsjednik Misijskoga vijeća pri Hrvatskoj biskupskoj konferenciji. Tu je i umirovljeni biskup Antun Bogetić, sada misionar u Tajvanu. S nama su i naši misionari koji u raznim misijskim zemljama djeluju kao misionari. Tu su i svećenici, predstavnici svih biskupija Bosne i Hercegovine i Hrvatske, koji su u svojim biskupijama zaduženi za misije. Među njima su i dvojica braće koji se spremaju poći u misije: fra Vjeko Vranek, brat franjevac konventualac, i velečasni Marijan Piskač, svećenik zagrebačke nadbiskupije. Tu su i neki od umirovljenih misionara koji su se vratili u domovinu te predstavnici Misijskoga vijeća vrhbosanske nadbiskupije i osoblje Misijske centrale. Iskreno ih sve ovdje od srca pozdravljam i zahvaljujem im što su došli u Travnik, u Bosnu, na grob sluge Božjega Petra Barbarića, u ovo naše svetište koje ne izgleda baš lijepo, ali je puno ljubavi. Iskreno sve pozdravljam i zahvaljujem na dolasku i želim da zajedno i oni i mi ovdje molimo i da se nadahnjujemo na primjeru sluge Božjega Petra Barbarića koji je volio misije. Želim da i njima ovo bude jedan doživljaj i ohrabrenje da tamo gdje rade mogu raditi onako kako je radio sluga Božji Petar Barbarić."

Tekst i fotografije: A. Burić

- Nastavlja se -

AFRIKA U MOME SRCU

Trećega prosinca 1999. u 19 sati u Domu kulture "Zvonimir" - Solin, na blagdan velikog misionara Franje Ksaverskoga otvorena je izložba - tribina posvećena misijama pod nazivom "Afrika u mome srcu".

Predstavljeni su primjerci iz privatne zbirke bivšeg misionara don Ivana Dragušice: slike s motivima iz afričkog života, drvorezi, skulpture od drva i ukrasi od bjelokosti.

Izložbu su organizirali članovi misijske grupe Hrvatskoga katoličkog zbora "MI" - Solin i Dom kulture "Zvonimir", a sve zahvaljujući velikodušnom i misijskim žarom zadojenom srcu don Ivana koji je za tu prigodu ustupio svoju zbirku. Započelo je veselo s pjesmom Dječjeg zbora crkve Gospe od otoka i "Papa benda", glazbene grupe HKZ "MI" - Solin.

Nazočne je pozdravio gosp. Špiro Žižić, upravitelj doma "Zvonimir". Nakon njega je župnik Solina don Vinko Sanader još jednom pozdravio sve prisutne, posebno zahvalivši don Ivanu što se odazvao te pročitao brzojav mons. Slobodana Štambuka koji je u nemogućnosti dolaska pohvalio sam događaj i dao svoju podršku i blagoslov pismenim putem.

Voditeljica misijske grupe Ksenija Purko predstavila je rad misijske grupe koja je jedna od 7 grupa HKZ "MI" - Solin i broji oko 30 članova. Članovi misijske grupe kroz dva su mjeseca vrijedno i s ljubavlju izrađivali čestitke, većinom od prirodnih materijala: pečene tjestenine, pure, su- hog cvijeća i drugog bilja, slame. Neke su čestitke ukrasili i različitim crtežima a iz- rađivali su i figurice od slanog tijesta. Posebno je naglasila da sav prihod od prodaje čestitaka i figurica ide za potrebe misija. Cijene nisu bile određene već se davao do- brovoljni prilog.

Nakon toga je don Ivan iznio svoja sjećanja na misije i predstavio izložene predmete usporedno odgovarajući na pitanja don Vinka. Tako su i prisutni mogli uživati i u izloženim predmetima i u dobroj priči te osjetiti duh afričkog kontinenta i žar misijskog duha. Jer, ma kako da je bilo teško, uvijek se misionari žele vratiti, kako je posvjedočio i sam don Ivan rekavši: "Ako idem izvan hrvatske granice, onda je to samo Afrika". Don Ivan se zbog bolesti morao vratiti u Hrvatsku, ali njegovo srce kao da je ostalo na afričkom kontinentu.

Na samom kraju je prisutne pozdravio i don Zdenko Bralić pohvalivši takav znak ljubavi za misije i rekavši da se za ljubav prema bližnjemu odgaja u obitelji. Tom prigodom je i kratko predstavio svoju netom objavljenu knjigu "Hrvatski vjerovjesnici u Africi". Izložba je trajala tri dana. Brojni posjetitelji bili su oduševljeni, o čemu svjedoče i zapisi u knjizi dojmova.

Ksenija Purko

DOVIĐENJA U NEBU

DON VLADO PUCE

DIJECEZANSKI DIREKTOR PAPINSKIH MISIJSKIH DJELA ZA DUBROVAČKU BISKUPIJU

(1940-2000)

U Cavtatu je 13. siječnja iznenada preminuo don Vlado Puce, župnik u Cavtatu, dekan konavoskog dekanata i dijecezanski direktor Papinskih misijskih djela dubrovačke biskupije.

Don Vlado Puce rođen je 6. veljače 1940. u Kruševu kod Mostara. Pučku školu pohađao je u Kruševu i Mostaru, a gimnaziju u Dubrovniku. Filozofsko-teološki studij završio je u Splitu. Za svećenika ga je zaredio mons. Frane Franić 29. lipnja 1967. u Splitu.

Nakon ređenja i završenog studija 1968. godine imenovan je upraviteljem župe Smokvica, i na toj je dužnosti ostao do 1971. godine.

Godine 1971. imenovan je osobnim tajnikom pokojnoga dubrovačkog biskupa mons. Severina Perneka i bilježnikom Biskupskog ordinarijata. Službu tajnika vršio je do 1990. godine. U ratu 1991. dragovoljno je pošao u okupirani Cavtat. Upraviteljem župe Cavtat i dekanom konavoskog dekanata imenovan je 1993. godine. Vršio je i službu biskupijskog i sjemenišnog ekonoma. Posljednju godinu dana obnašao je dužnost dijecezanskog direktora Papinskih misijskih djela za dubrovačku biskupiju.

Don Petar Palić

Ispraćaj pokojnog don Vlade Puce bio je u subotu 15. siječnja 2000. u 8,30 sati iz župne crkve sv. Nikole u Cavtatu. Od pokojnika na ispraćaju oprostili su se: dubrovački biskup mons. Želimir Puljić i hvarski mons. Slobodan Štambuk. Na sprovodu u rodnom Kruševu kod Mostara 15. siječnja 2000. u 14 sati bila su trojica biskupa: mons. Želimir Puljić, mons. Ratko Perić i mons. Ilija Janjić, te više od 100 svećenika.

ODGOVORI NA PITANJA IZ PROŠLOG BROJA:

1. Junačkoj majci iz don Dankova pisma ime je Patricija.
2. Djevojka Židovka, mučenica Katoličke Crkve zvala se Edith Stein.
3. Naš novi misionar u Peruu je fra Tomislav Hruška.
4. U toku rata i nakon njega u Ruandi je ubijeno više od 150 svećenika.
5. Za izgradnju jedne kućice za gubavce u Zambiji potrebno je 200-300 DEM.

NAGRAĐENI:

1. Nikola Roca, Zagreb; 2. Marija Delić, Split; 3. Anica Solaković, Sl. Šamac.

NAGRADNA PITANJA:

1. Kako je ime malom buci, koji se nalazi na popisu "NAŠE DJECE U BENINU"?
2. Kako je ime mlađem bratu pokojnog svećenika Paskala koji je pošao u sjemenište?
3. Prezime Hrvata Pedra u Ekvadoru.
4. Dovršite don Draginu dosjetku: "Jedan Alahu.........".
5. Kada je John posljednji put igrao nogomet?

Odgovore šaljite na adresu:
MISIJSKA CENTRALA, Voćarska 106, 10000 ZAGREB

RADOSNA VIJEST
MJESEČNI INFORMATIVNI LIST PAPINSKIH MISIJSKIH DJELA

PRETPLATA I NARUDŽBE
RADOSNA VIJEST
Voćarska 106, 10000 ZAGREB
Tel/faks: 01/46 80 512

GODIŠNJA PRETPLATA
Za tuzemstvo: 60,00 kuna
Za inozemstvo: 35 DEM + avion

KUNSKI RAČUN
Zagrebačka banka dd
30101-620-16
012101-2320441489
U predpolje "Poziv na broj"
Upišite br. 14

DEVIZNI RAČUN
RADOSNA VIJEST
Zagrebačka banka dd - Zagreb
2421982921

Pretplatu i priloge za misije možete slati poštanskom uputnicom na adresu:
Voćarska 106, 10000 ZAGREB

MISIJSKA CENTRALA CRKVE U HRVATA
Voćarska 106, Zagreb
Tel./faks: (01) 46 80 512

GLAVNI UREDNIK
ANTO BURIĆ
Voćarska 106
10000 ZAGREB, tel./faks: 01/46 80 512

UREDNIČKO VIJEĆE

Nacionalno vijeće PMD
Nacionalni direktor PMD
Mons. Slobodan Štambuk
21450 HVAR
Tel. i faks: (00385) 21/741-152
Mobitel: 099-475-152

LEKTURA
Domagoj Grečl

****

TISAK: "STUBA"

****

DAROVATELJI

... Što god učiniste jednome od ovih najmanjih, meni učiniste
(Mt 25,40)

MISIJE

Darinka Marković, Zagreb 200,00 * Katarina Pavković, Strizivojna 50,00 * Ž. u. Novo Selo, Blato na Cetini 80,00 * Službenice milosrđa, Mali Lošinj 1.000,00 * Marija Bartošek i suradnici misija, Požega 300,00 * Ž. u. Moslavina Podravska 400,00 * Ž. u. Milna 40,00 * Veronika Sopić, Austrija 16,00 * Pater Božidar Nagy i Mladi euharistijskog pokreta, Osijek 50,00 * Sestre milosrdnice, Jakšić 40,00 * Kristina Kretek, Bapska 500,00 * Vlč. Florijan Kretek, Bapska 500,00 * Obitelj Skender, Zagreb 50,00 * Spomenka Bistričić, Pula 10,00 * Nevenka Slipčević, Mali Lošinj 40,00 * Vinko Perić, Đakovo 40,00 * Obitelj Jurašin, Koprivnica 100,00 * Vjeroučenici župe bl. A. Kažotića, Lupoglav sa s. Albertom 550,00 * Blagica Leko, Omiš 50,00 * Milka Ivelić, Pražnica 50,00 * Dejan Čaplar - Teologija u Đakovu - Beli Manastir 785,00 * Ljubica Galetić, Zagreb (11. mj. 99.) 100,00 * Marija Jakubec, Zagreb (12. mj. 99.) 40,00 * Ljubica Galetić, Zagreb (12. mj. 99.) 100,00 * Margarita Restović, Split (12. mj. 99.) 140,00 * Blaženka Bakić, Split (12. mj. 99.) 50,00 * D. D. K. Split (12. mj. 99.) 265,00 * Kaja Čabraja, Zagreb (12. mj. 99.) 100,00 * Katica Kralj, Belovar 50,00 * Č. s. Kćeri Božje Ljubavi, Sv. Filip i Jakov (12. mj. 99.) 140,00 * Danica Butorac, Zagreb (12. mj. 99.) 100,00 * Danijela de Micheli Vitturi, Kaštel Lukšić 100,00 * Branka Lajić, Velika Gorica (11. mj. 99.) 100,00 * Milka Crnković, Zagreb (12. mj. 99.) 50,00 * Anka Picinić, Mali Lošinj (12. mj. 99.) 90,00 * Katica Kralj, Belovar (8. mj. 99.) 50,00 * s. Marta Šikić, Šibenik (8. mj. 99.) 500,00 * N. N. suradnica 260,00 * N. N. Rešetari 500,00 * Vlč. J. K. Gospić 200,00 * Karlo Rahelić, Čavle 200,00 * J. B. Split 140,00 * Katica Ćulum, Split 90,00 * Marko Kristić, Privlaka 100,00 * Kata Mičić, Privlaka 100,00 * Leopold Mikić, St. Petrovo Selo 70,00 * Hrvatska katolička misija, Ulm 1.360,00 * Marija Bador, Novi Zagreb 20,00 * Ž. u. sv. Ivana Krstitelja, Zagreb 50,00 * Ž. u. Velika 2.000,00 * Barbara Štefan, Prelog 100,00 * Obitelj Nikić, Zell am See 240,00 * OŠ Ravne njive, Split 203,10 * N. N. Zagreb 100,00 * Krešo Neimarević, Zagreb 50,00 * Vlč. Marko Perić, Gromiljak 600,00 * Od ministranata Kruševice i Slavonskog Šamca 1.100,00 * Ž. u. sv. Blaža, Zagreb 45,00 * Vlč. Alojzije Švaljek, Zagreb 250,00 * Djeca župe Podhum kod Livna, BiH 1.200,00 * Ž. u. Čazma 450,00 * Ž. u. Vrbovsko 200,00 * Č. s. Klanjateljice Krvi Kristove, Karlovac 240,00 * Ž. u. Jelaške, Careva Ćuprija, BiH 200,00 * N. N. Zagreb 1.000,00 * Djeca OŠ Križevci 100,00 * Marica Klemenčić, Samobor 50,00 * Marija Škarica, Zadar 40,00 * Anđelka Jurišić, Oberhausen, Njemačka 800,00 * Bogomil Škerlavaj, Ljubljana, Slovenija 260,00.

GLADNI

Slava Pavić, Livno 100,00 * I. M. Sesvete 50,00 * Mirjana Klarić, Strizivojna 200,00 * Marija Siladi, Zagreb 40,00 * Nikša Đerek, Dubrovnik 50,00 * Obitelj Skender, Zagreb 100,00 * Obitelj Jurašin, Koprivnica 100,00 * N. N. Solin 50,00 * Manda Filipović, Udbina 400,00 * Obitelj Gunjević, Zadar 140,00 * Bogdana Knežević, Zagreb 50,00 * Blagica Leko, Omiš 50,00 * Hrvatska uprava za ceste - RESTORAN - Zagreb 233,00 * D. D. K. Split (12. mj. 99.) 265,00 * Vera Šaf, Koprivnica (12. mj. 99.) 108,00 * Nada Kundid, Split (12. mj. 99.) 100,00 * Ivan Lucin, Zadar (12. mj. 99.) 50,00 * Stjepan Živković, Zadar (9. mj. 99.) 200,00 * Borko Gunjača i dobri ljudi, Omiš (9. mj. 99.) 254,80 * T. P. Zagreb (10. mj. 99.) 100,00 * Darija Košuta, Zagreb 100,00 * Obitelj Barčić, Zagreb 120,00 * Vlč. J. K. Gospić 200,00 * Obitelj Tripalo, Daruvar 50,00 * Josipa Grubišić, Split 100,00 * Manda Šikić, Zadar 100,00 * J. B. Split 100,00 * Kata Novaković, Severin 90,00 * Ruža Grgić, Tenja, Osijek 200,00 * Marko Kristić, Privlaka 100,00 * Ana Kristić, Privlaka 50,00 * Zora 50,00 * Hrvatska katolička misija, Ulm, Njemačka 1.320,00 * Mijo Gavrić, Aachen, Njemačka 1.600,00 * Obitelj Čeko, Aachen, Njemačka 400,00 * Obitelj Basač, Zagreb 100,00 * Mia i Dubravko Maros, Ivanja Reka 196,10 * Don Andrija Iličić, Pag 100,00 * Anto Zečević, Stojčići, Jelaške 80,00 * S. T. Velika Gorica 200,00 * Dobročinitelji preko fr Drage Kolimbatovića, Rijeka 1.300,00 * Pokojni Davor 6.892,00 * Školske sestre franjevke, Kloštar Ivanić 760,00 * Jelena i Marko Habljak, Zagreb 100,00 * Zora Dolar, Buje 50,00 * Hrvatska uprava za ceste - RESTORAN - Zagreb 286,42 * Ljubica, Velika Gorica 100,00 * Ob.Vađon, V. Gorica 100,00.

GUBAVCI

I. M. Sesvete 50,00 * Obitelj Pranjić i Krenek, Zagreb 300,00 * Obitelj Skender, Zagreb 50,00 * N. N. Solin 50,00 * Blagica Leko, Omiš 50,00 * N. N. Zagreb 100,00 * Spomenka Petković, Vinkovci (8. mj. 99.) 200,00 * Molitvena zajednica Krvi Kristove, Rijeka 280,00 * Vlč. J. K. Gospić 200,00 * Renata Ćulumović, Švicarska 461,37 * Gordana Pavlić, Rijeka 50,00 * Ruža Grgić, Tenja, Osijek 200,00 * Hrvatska katolička misija, Ulm, Njemačka 1.320,00 * Ante Sabalić, Pag 40,00 * Mile Iličić, Ružići, BiH 40,00 * Don Andrija Iličić, Pag 100,00 * Hrvatski katolički centar u Zapadnoj Australiji 1.000,00 AUD * N. N. 400,00 * M. S. Zagreb 50,00.

MISIONARI

Marija Mrazović, Križevci 50,00 * Sestre milosrdnice, Ljubešćica 25,00 * Od djece i Motre iz Tuzle 800,00 * Mladi misionari iz Brdovca 1.300,00 * Kćeri Božje Ljubavi iz travničkog kraja: s. Angela, Ranka i Berta, vlč. Andrija i djeca od 1. do 8. razr. OŠ Novi Travnik i djeca od 1. do 4. razr. OŠ Katoličkog školskog centra, Travnik 2.360,00 * Maja Biljan, Križevci 250,00 * Dijana Marinac i Manuela, Pleternica 175,00 * Blagica Leko, Omiš 50,00 * Dragica Šestak, Križevci 100,00 * Marija Mrazović, Križevci 100,00 * Vlč. J. K. Gospić 200,00 * Marija Sučić, Rijeka 50,00 * M. D. Dubrovnik 150,00 * N. N. 400,00 * Vlč. Antun Hoblaj ml. Goričan 600,00 * Vlč. Mirko Pilaj, Donja Dubrava 400,00.

Djelo za širenje vjere

Gordana Pavlić, Rijeka 50,00.

ŠKOLOVANJE DJECE U AFRICI

Vlč. J. K. Gospić 200,00 * Don Andrija Iličić, Pag 100,00 * fra Božo Čurčija Šibenik 100,00.

NAŠA DJECA U BENINU

Darinka Marković, Zagreb 100,00 * I. M. Sesvete 100,00 * N. N. Solin 50,00 * Luci Sočak, Slovenija 100,00 * Molitvena zajednica Trsat, Rijeka 600,00 * Maja Biljan, Križevci 50,00 * Gordana, Šibenik 100,00 * Ž. Šibenik 200,00 * Marija Cerčić, Karlovac 600,00 * V. V. Dubrovnik 100,00 * Marija Sučić, Rijeka 50,00 * OŠ Žuti brijeg 1.b, Zagreb 100,00 * N. N. Bjelovar 50,00 * J. B. Split 100,00 * Marija Draguljić, Velika 450,00 * Ivan Draguljić, Velika 150,00 * Mateja Brižić, Velika 180,00 * Ivka Kopljarević, Velika 400,00 * Marica Klemenčić, Samobor 50,00 * Obitelj Drljača, Velika Gorica 80,00 * OŠ Eugena Kumičića 6.d, V. Gorica 130,00 * Obitelj Franjić, Zagreb 400.

SESTRE KARMELIĆANKE BRAZIL

N.N., Duga Resa (11. mj. 98.) 7469,20.

